Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű és nem vált ki joghatást. Az EU intézményei semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért. A jogi aktusoknak – ideértve azok bevezető hivatkozásait és preambulumbekezdéseit is – az Európai Unió Hivatalos Lapjában közzétett és az EUR-Lex portálon megtalálható változatai tekintendők hitelesnek. Az említett hivatalos szövegváltozatok közvetlenül elérhetők az ebben a dokumentumban elhelyezett linkeken keresztül

►B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2012/27/EU IRÁNYELVE

(2012. október 25.)

az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről

(EGT-vonatkozású szöveg)

(HL L 315., 2012.11.14., 1. o.)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►M1	A Tanács 2013/12/EU irányelve (2013. május 13.)	L 141	28	2013.5.28.
►M2	Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/844 irányelve (2018. május 30.)	L 156	75	2018.6.19.
►M3	Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/2002 irányelve (2018. december 11.)	L 328	210	2018.12.21.
►M4	Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1999 rendelete (2018. december 11.)	L 328	1	2018.12.21.
►M5	A Bizottság (EU) 2019/826 felhatalmazáson alapuló rendelete (2019. március 4.)	L 137	3	2019.5.23.

Helyesbítette:

►C1	Helyesbítés, HL L 113., 2013.4.25., 24. o. (2012/27/EU)

▼B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2012/27/EU IRÁNYELVE

(2012. október 25.)

az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről

(EGT-vonatkozású szöveg)

I. FEJEZET

TÁRGY, HATÁLY, FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS ENERGIAHATÉKONYSÁGI CÉLKITŰZÉSEK

1. cikk

Tárgy és hatály

▼M3

(1) Ez az irányelv egy intézkedésekből álló közös keretrendszert hoz létre az energiahatékonyságnak az Unió egészében történő előmozdítására annak érdekében, hogy az Unió 2020-ig elérendő 20 %-os kiemelt energiahatékonysági célkitűzései és 2030-ig elérendő legalább 32,5 %-os kiemelt energiahatékonysági célkitűzései teljesüljenek, valamint megteremti annak lehetőségét, hogy az említett időpontokat követően további előrelépést lehessen elérni az energiahatékonyság terén.

Ez az irányelv szabályokat állapít meg az energiaellátás és -felhasználás hatékonysága előtt álló energiapiaci akadályok és piaci hiányosságok megszüntetésére, valamint 2020-ig, illetve 2030-ig teljesítendő indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzések és hozzájárulások megállapítását írja elő.

Ez az irányelv hozzájárul az „első az energiahatékonyság” elv megvalósításához.

▼B

(2) Az ebben az irányelvben megállapított követelmények minimumkövetelmények, és nem akadályozzák a tagállamokat szigorúbb intézkedések fenntartásában vagy bevezetésében. Az ilyen intézkedéseknek összeegyeztethetőnek kell lenniük az uniós joggal. Amennyiben a nemzeti jogszabályok szigorúbb intézkedéseket írnak elő, a tagállamok közlik a Bizottsággal ezeket a jogszabályokat.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában a következő fogalommeghatározások alkalmazandók:

1. „energia”: az energiastatisztikáról szóló, 2008. október 22-i 1099/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ([1]) 2. cikke d) pontjának meghatározása szerinti energiatermékek minden formája, éghető üzemanyagok, hő, megújuló energiák, villamos energia, vagy az energia bármely más formája;

2. „primerenergia-fogyasztás”: a nem energiacélú felhasználással csökkentett bruttó belföldi energiafogyasztás;

([1]) HL L 304., 2008.11.14., 1. o.

▼B

3. „végsőenergia-fogyasztás”: az ipar, a közlekedés, a háztartások, a szolgáltatások és a mezőgazdaság számára szolgáltatott energia. Nem tartozik ide magának az energiaátalakítási ágazatnak és az energetikai iparnak szolgáltatott energiaszállítás;

4. „energiahatékonyság”: a teljesítményben, a szolgáltatásban, a termékekben vagy az energiában kifejezett eredmény és a befektetett energia hányadosa;

5. „energiamegtakarítás”: az a megtakarított energiamennyiség, amely valamely energiahatékonyság-javító intézkedés végrehajtása előtt és után mért és/vagy becsült fogyasztás alapján kerül meghatározásra, biztosítva az energiafogyasztást befolyásoló külső feltételeknek megfelelő normalizálást;

6. „energiahatékonyság-javulás”: az energiahatékonyság növekedése a technológiai, magatartásbeli és/vagy gazdasági változások eredményeképpen;

7. „energiahatékonysági szolgáltatás”: az a fizikai előny, haszon, vagy azon javak, amelyek az energia és az energiahatékony technológia vagy cselekvés kombinációjából származnak; e szolgáltatás magában foglalhatja a szolgáltatás nyújtásához szükséges üzemeltetést, karbantartást és ellenőrzést; e szolgáltatást szerződés alapján nyújtják, és e szolgáltatás rendes körülmények között bizonyítottan az energiahatékonyság igazolható, mérhető vagy felbecsülhető javulásához vagy primerenergia-megtakarításhoz vezet;

8. „közintézmény”: az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ([1]) meghatározott bármely ajánlatkérő szerv;

9. „központi kormányzat”: valamennyi olyan igazgatási szervezeti egység, amelyek illetékessége egy tagállam teljes területére kiterjed;

10. „hasznos alapterület”: egy épületnek vagy épületrésznek azon alapterülete, ahol energiát használnak a beltéri klíma szabályozására;

11. „energiagazdálkodási rendszer”: az energiahatékonysági célkitűzést, valamint az annak elérését célzó stratégiát meghatározó terv egymással összefüggő vagy kölcsönhatásban lévő elemeinek összessége;

12. „európai szabvány”: az Európai Szabványügyi Bizottság, az Európai Elektrotechnikai Szabványügyi Bizottság vagy az Európai Távközlési Szabványügyi Intézet által elfogadott, és nyilvános használatra rendelkezésre bocsátott szabvány;

13. „nemzetközi szabvány”: a Nemzetközi Szabványügyi Szervezet által elfogadott és nyilvánosan hozzáférhetővé tett szabvány;

([1]) HL L 134., 2004.4.30., 114. o.

▼B

14. „kötelezett fél”: a 6. cikkben említett, a nemzeti energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek hatálya alá tartozó energiaelosztó vagy kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozás;

15. „megbízott fél”: olyan jogi személy, amely a kormánytól vagy más közintézménytől felhatalmazást kapott arra, hogy a kormány vagy más közintézmény nevében dolgozzon ki, kezeljen vagy működtessen egy finanszírozási rendszert;

16. „részt vevő fél”: olyan vállalkozás vagy közintézmény, amely egy önkéntes megállapodás keretében vállalta bizonyos célkitűzések elérését, vagy amely nemzeti szabályozás hatálya alá tartozik;

17. „végrehajtó állami hatóság”: olyan közjogi szerv, amely felel az energiaadóztatás vagy a széndioxidkibocsátás-adóztatás, a finanszírozási rendszerek és eszközök, a pénzügyi ösztönzők, a szabványok és normák, az energiacímkézési rendszerek, valamint az oktatás és képzés megvalósításáért vagy nyomon követéséért;

18. „szakpolitikai intézkedés”: olyan szabályozási, pénzügyi, adóügyi, önkéntes vagy tájékoztatási eszköz, amelyet egy tagállamban az előírásoknak megfelelően hoztak létre és hajtottak végre annak érdekében, hogy a piaci szereplők számára olyan támogatási keret, követelmény vagy ösztönző jöjjön létre, amelynek köszönhetően ez utóbbiak energiahatékonysági szolgáltatásokat nyújtanak és vesznek igénybe, valamint egyéb energiahatékonyság-javító intézkedéseket vezetnek be;

19. „egyéni fellépés”: olyan fellépés, amely ellenőrizhető, és mérhető vagy megbecsülhető energiahatékonysági javulást eredményez és arra egy szakpolitikai intézkedés nyomán került sor;

20. „energiaelosztó”: az a természetes vagy jogi személy, az elosztórendszer-üzemeltetőket is beleértve, aki az energia végső felhasználókhoz, illetve a végső felhasználók számára energiát értékesítő elosztóállomásokhoz történő szállításáért felel;

21. „elosztórendszer-üzemeltető”: a 2009/72/EK, illetve a 2009/73/EK irányelv értelmében vett elosztórendszer-üzemeltető;

22. „kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozás”: az a természetes vagy jogi személy, aki energiát ad el a végső felhasználók számára;

23. „végső felhasználó”: az a természetes vagy jogi személy, aki saját végső felhasználásra vásárol energiát;

24. „energiahatékonysági szolgáltató”: az a természetes vagy jogi személy, aki energiahatékonysági szolgáltatásokat nyújt vagy egyéb energiahatékonyság-javító intézkedéseket hajt végre a végső felhasználók létesítményeiben vagy helyiségeiben;

▼B

25. „energetikai audit”: olyan meghatározott módszerrel végzett eljárás, amelynek célja megfelelő ismeretek gyűjtése valamely épület vagy épületcsoport, ipari vagy kereskedelmi művelet vagy létesítmény, illetve magán- vagy közszolgáltatás aktuális energiafogyasztási profiljára vonatkozóan, továbbá amely meghatározza és számszerűsíti a költséghatékony energiamegtakarítási lehetőségeket, és beszámol az eredményekről;

26. „kis- és középvállalkozások”vagy „kkv-k”: a mikro-, kis- és középvállalkozások meghatározásáról szóló, 2003. május 6-i 2003/361/EK bizottsági ajánlás ([1]) melléklete I. címének értelmében vett vállalkozások; a mikro-, kis- és középvállalkozások kategóriájába a 250-nél kevesebb személyt foglalkoztató vállalkozások tartoznak, amelyek éves árbevétele nem haladja meg az 50 millió EUR-t, és/vagy az éves mérlegfőösszegük értéke nem haladja meg a 43 millió EUR-t;

27. „energiahatékonyság-alapú szerződés”: a kedvezményezett és az energiahatékonyság-javító intézkedést nyújtó szolgáltató között létrejött olyan szerződéses megállapodás, amelyet a szerződés teljes időtartama alatt ellenőriznek és nyomon követnek, amelynek keretében az adott intézkedésbe való beruházásért (munka, ellátás vagy szolgáltatás) a kifizetés a szerződésben megállapodott szintű energiahatékonyság-javulással vagy más, megállapodás szerinti energiahatékonysági kritériummal (például pénzügyi megtakarítással) összefüggésben történik;

28. „okos mérési rendszer” vagy „intelligens mérési rendszer”: az energiafogyasztás mérésére alkalmas olyan elektronikus rendszer, amely a hagyományos fogyasztásmérőhöz képest több információt biztosít, és amely az elektronikus kommunikáció valamely formáján keresztül képes adatok továbbítására és fogadására;

29. „szállításirendszer-üzemeltető”: a 2009/72/EK irányelv értelmében vett átvitelirendszer-üzemeltető, és a 2009/73/EK irányelv értelmében vett szállításirendszer-üzemeltető;

30. „kapcsolt energiatermelés”: hőenergia és villamos vagy mechanikai energia egyetlen folyamat során, egyidejűleg történő előállítása;

31. „gazdaságilag indokolt szükséglet”: a fűtés vagy hűtés iránti igényt meg nem haladó mértékű kereslet, amelyet egyébként piaci feltételek mellett, a kapcsolt energiatermeléstől eltérő egyéb energia-előállító folyamat révén elégítenének ki;

32. „hasznos hő”: a kapcsolt energiatermelés folyamata során valamely, gazdaságilag indokolt fűtési vagy hűtési igény kielégítése érdekében előállított hő;

33. „kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia”: olyan villamos energia, amelyet hasznos hő termeléséhez kapcsolt folyamat során állítottak elő, és amelyet az I. mellékletben megállapított módszer szerint számítottak ki;

34. „nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés”: a II. mellékletben foglalt kritériumoknak megfelelő kapcsolt energiatermelés;

([1]) HL L 124., 2003.5.20., 36. o.

▼B

35. „összhatásfok”: a termelt villamos energia, illetve mechanikai energia, valamint hasznos hő éves összege, osztva a kapcsolt hőenergia-termeléshez, valamint a bruttó villamosenergia- és mechanikaienergia-termeléshez felhasznált tüzelőanyaggal;

36. „villamos energia/hő arány”: a kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia és a hasznos hő aránya teljes kapcsolt energiatermelési üzemmódban, az adott egység üzemeltetési adatainak felhasználásával számítva;

37. „kapcsolt energiatermelő egység”: olyan termelőegység, amely képes kapcsolt energiatermelésre;

38. „kis kapcsolt energiatermelő egység”: olyan kapcsolt energiatermelő egység, amelynek beépített teljesítménye kevesebb, mint 1 MW_e;

39. „kapcsolt energiatermelő mikroegység”: olyan kapcsolt energiatermelő egység, amelynek maximális teljesítménye kevesebb mint 50 kW_e;

40. „beépítettségi arány”: egy adott területen az épület alapterületének és a telek területének aránya;

41. „hatékony távfűtés/távhűtés”: olyan távfűtési vagy távhűtési rendszer, amely legalább 50 %-ban megújuló energia, 50 %-ban hulladékhő, 75 %-ban kapcsolt energiatermelésből származó hő vagy 50 %-ban ilyen energiák és hők kombinációjának felhasználásával működik;

42. „hatékony fűtés és hűtés”: olyan fűtési és hűtési lehetőség, amely a változtatás nélküli alap-forgatókönyvhöz képest mérhetően csökkenti azt a primerenergia-ráfordítást, amely egy egységnyi energia előállításához szükséges a vonatkozó rendszerhatárokon belül, továbbá erre az ezen irányelvben említett költség-haszon elemzés alapján költséghatékony módon kerül sor, figyelembe véve a kitermeléshez, az átalakításhoz, a szállításhoz és az elosztáshoz szükséges energiát is;

43. „hatékony egyedi fűtés és hűtés”: a fűtés és hűtés biztosításának olyan egyéni lehetősége, amely a hatékony távfűtéshez/távhűtéshez képest mérhetően csökkenti azt a nem megújuló forrásból származó primerenergia-ráfordítást, amely egy egységnyi energia előállításához szükséges a vonatkozó rendszerhatárokon belül vagy ugyanakkora nem megújuló forrásból származó primerenergia-ráfordítást igényel alacsonyabb költségek mellett, figyelembe véve a kitermeléshez, az átalakításhoz, a szállításhoz és az elosztáshoz szükséges energiát is;

44. „jelentős korszerűsítés”: olyan korszerűsítés, amelynek költségei meghaladják egy hasonló új egység beruházási költségeinek 50 %-át;

45. „beszerzési közösség szolgáltatója”: több rövid időtartamú fogyasztói terhelést – a szervezett energiapiacokon eladás vagy árverés útján történő értékesítés céljából – tömörítő keresletoldali szolgáltató.

▼B

3. cikk

Energiahatékonysági célkitűzések

(1) Minden tagállam megállapít egy indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzést, amely alapulhat a primerenergia-felhasználáson vagy a végsőenergia-felhasználáson, a primerenergia-megtakarításon vagy a végsőenergia-megtakarításon, vagy az energiaintenzitáson. A tagállamok a 24. cikk (1) bekezdésével és a XIV. melléklet 1. részével összhangban bejelentik a Bizottságnak az említett célkitűzéseket. Ennek során a célkitűzéseket a 2020-ra várható primerenergia-felhasználás és végsőenergia-fogyasztás abszolút szintjében is meg kell határozniuk, valamint meg kell magyarázniuk, hogyan, mely adatok felhasználásával számították ki ezt az értéket.

E célkitűzések megállapításakor a tagállamoknak figyelembe kell venniük:

▼M1

a) az Unió 2020. évi energiafogyasztása nem haladhatja meg az 1 483 Mtoe primerenergiát vagy az 1 086 Mtoe végső energiát;

▼B

b) az ezen irányelvben előírt intézkedéseket;

c) a 2006/32/EK irányelv 4. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott nemzeti energia-megtakarítási célkitűzéseket;

d) az egyéb olyan intézkedéseket, amelyek a tagállamokban vagy uniós szinten az energiahatékonyságot célozzák.

Az említett célkitűzések meghatározása során a tagállamok figyelembe vehetik a primerenergia-felhasználást befolyásoló olyan nemzeti tényezőket is, mint:

a) a fennmaradó költséghatékony energiamegtakarítási potenciál;

b) a GDP alakulása és változásának előrejelzése;

c) az energiaimport és az energiaexport változásai;

d) fejlemények az egyes megújulóenergia-források a nukleáris energia, a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás területén és;

e) a korai intézkedés.

▼M1

(2) A Bizottság 2014. június 30-ig értékeli az elért haladást, és felméri, hogy az Unió várhatóan eléri-e azt, hogy energiafogyasztása ne haladja meg az 1 483 Mtoe primerenergiát és/vagy az 1 086 Mtoe végső energiát 2020-ban.

▼B

(3) A (2) bekezdésben említett felülvizsgálat elkészítésekor a Bizottság:

a) összeadja a tagállamok által bejelentett indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzéseket;

b) értékeli, hogy az említett célkitűzések összege megbízható jelzésnek minősíthető-e arra vonatkozóan, hogy az Unió egésze megfelelő ütemben halad-e, figyelembe véve a 24. cikk (1) bekezdésének megfelelően elkészített első éves jelentés értékelését, és a 24. cikk (2) bekezdésének megfelelően elkészített nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek értékelését;

▼B

c) figyelembe veszi a következő forrásokból származó kiegészítő elemzéseket:

i. uniós szinten az abszolút energiafogyasztásnak a gazdasági tevékenység függvényében történő alakulása, ezen belül az energiaellátás hatékonysága terén elért eredmények azon tagállamokban, amelyek nemzeti indikatív célkitűzéseiket a végsőenergia-fogyasztásra vagy a végsőenergia-megtakarításra alapozták, ideértve ezen tagállamoknak az ezen irányelv III. fejezetében foglaltaknak való megfelelésének köszönhetően elért eredményeit;

ii. az uniós szintű energiafogyasztásban várható jövőbeli trendekkel kapcsolatos modellszámítások eredményei;

▼M1

d) összehasonlítja az a)–c) pont szerinti eredményeket az energiafogyasztás azon mennyiségével, amelyre szükség lenne ahhoz, hogy az energiafogyasztás 2020-ban ne haladja meg az 1 483 Mtoe primerenergiát és/vagy az 1 086 Mtoe végső energiát.

▼M3

(4) A Bizottság 2022. október 31-ig értékeli, hogy az Unió elérte-e a 2020-ra vonatkozó kiemelt energiahatékonysági célkitűzéseket.

(5) Az (EU) 2018/1999 rendelet ([1]) 4. és 6. cikkével összhangban valamennyi tagállam nemzeti indikatív energiahatékonysági hozzájárulást állapít meg az Uniónak az ezen irányelv 1. cikke (1) bekezdésében meghatározott, 2030-ig elérendő célkitűzések tekintetében. Az említett hozzájárulások megállapítása során a tagállamok figyelembe veszik, hogy az Unió 2030. évi energiafogyasztása nem haladhatja meg az 1 273 Mtoe primer energiát, és/vagy a 956 Mtoe végső energiát. Az (EU) 2018/1999 rendelet 3. és 7–12. cikkében említett integrált nemzeti energia- és klímaterveik keretében és azzal összhangban, a tagállamok értesítik a Bizottságot az említett hozzájárulásokról.

(6) A Bizottság értékeli az Unió 2030-ig elérendő, az 1. cikk (1) bekezdésében meghatározott kiemelt energiahatékonysági célkitűzéseit annak céljából, hogy 2023-ig jogalkotási javaslatot nyújtson be az említett célkitűzések felfelé történő módosítására, amennyiben gazdasági vagy technológiai fejlemények jelentős költségcsökkentést tesznek lehetővé, vagy ha erre az Unió által a dekarbonizáció vonatkozásában vállalt nemzetközi kötelezettségek teljesítése érdekében szükség van.

▼B

II. FEJEZET

AZ ENERGIAFELHASZNÁLÁS HATÉKONYSÁGA

▼M4

———————

([1]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1999 rendelete (2018. december 11.) az energiaunió és az éghajlat-politika irányításáról, valamint a 663/2009/EK és a 715/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, a 94/22/EK, a 98/70/EK, a 2009/31/EK a 2009/73/EK, a 2010/31/EU, a 2012/27/EU és a 2013/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv, a 2009/119/EK és az (EU) 2015/652 tanácsi irányelv módosításáról, továbbá az 525/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 328., 2018.12.21., 1. o.).

▼B

5. cikk

A közintézmények példamutató szerepe

(1) A 2010/31/EU irányelv 7. cikkének sérelme nélkül az egyes tagállamok biztosítják, hogy 2014. január 1-jétől a központi kormányzat tulajdonában és használatában lévő fűtött és/vagy hűtött épületek teljes alapterületének 3 %-át évente oly módon felújítják, hogy az megfeleljen legalább az általuk a 2010/31/EU irányelv 4. cikkének alkalmazásában az energiahatékonyságra vonatkozóan előírt minimumkövetelményeknek.

A 3 %-ot az érintett tagállam központi kormányzatának tulajdonában és használatában lévő, 500 m^2-nél nagyobb hasznos alapterületű épületek alapterületének azon összes részére vetítve kell kiszámítani, amely az adott év január 1-jén nem felel meg a 2010/31/EU irányelv 4. cikkének alkalmazásában az energiahatékonyságra vonatkozóan előírt nemzeti minimumkövetelményeknek. Ezt az értéket 2015. július 9-ével 250 m^2-re kell csökkenteni.

Amennyiben valamely tagállam azt a kötelezettséget, amely szerint a teljes alapterület 3 %-át évente fel kell újítani, kiterjeszti a központi kormányzati szint alatti igazgatási szervezeti egységek tulajdonában és használatában lévő alapterületekre is, a 3 %-ot az érintett tagállam központi kormányzatának és az említett igazgatási szervezeteknek a tulajdonában és használatában lévő, 500 m^2-nél nagyobb, majd 2015. július 9-e után a 250 m^2-nél nagyobb hasznos alapterületű épületek alapterületének azon összes részére vetítve kell kiszámítani, amely az adott év január 1-jén nem felel meg a 2010/31/EU irányelv 4. cikkének alkalmazásában az energiahatékonyságra vonatkozóan előírt nemzeti minimumkövetelményeknek.

A tagállamok a központi kormányzati épületeknek az első albekezdésben említett átfogó felújítására irányuló intézkedések végrehajtása során dönthetnek úgy, hogy az épületet – ezen belül a külső térelhatárolókat, a felszereléseket, az üzemeltetést és a fenntartást – egységes egészként kezelik.

A tagállamok előírják, hogy a legalacsonyabb energiahatékonyságú központi kormányzati épületek az energiahatékonysági intézkedések vonatkozásában prioritást élvezzenek, amennyiben ez költséghatékony és technikailag kivitelezhető.

(2) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem határozzák meg és nem alkalmazzák az (1) bekezdésben említett követelményeket a következő épületfajtáknál:

a) különleges építészeti vagy történeti értékük miatt, egy kijelölt környezet részeként hivatalosan védett épületek, amelyek esetében az energiahatékonyságra vonatkozó bizonyos minimumkövetelmények teljesítése elfogadhatatlan mértékben megváltoztatná a jellegzetességeket vagy megjelenést;

b) a fegyveres erők vagy a központi kormányzat birtokában lévő és nemzetvédelmi célokat szolgáló épületek, kivéve a fegyveres erők vagy a nemzetvédelmi hatóságok egyéb alkalmazottai által használt lakónegyedeket vagy irodaépületeket;

c) istentiszteletre vagy vallásos tevékenységekre használt épületek.

(3) Ha egy tagállam egy adott évben a központi kormányzati épületek alapterületének több mint 3 %-át felújítja, a többletet az elmúlt vagy következő három év bármelyikébe beszámíthatja.

▼B

(4) A tagállamok a központi kormányzati épületek éves épületfelújítási hányadába beleszámíthatják az elmúlt két év során lebontott központi kormányzati épületek helyett használatba és tulajdonba vett új épületeket, illetve az elmúlt két év során a más épületek intenzívebb használata következtében értékesített, lebontott vagy használaton kívül helyezett épületeket.

(5) Az (1) bekezdés alkalmazásában a tagállamok 2013. december 31-ig elkészítik és nyilvánosságra hozzák – a (2) bekezdés alapján mentességben részesülő épületek kivételével – azoknak a fűtött és/vagy hűtött központi kormányzati épületeknek a nyilvántartását, amelyek hasznos alapterülete meghaladja az 500 m^2-t, illetve 2015. július 9-től kezdve a 250 m^2-t. A nyilvántartás a következő adatokat tartalmazza:

a) a négyzetméterben kifejezett alapterület; valamint

b) az egyes épületek energiahatékonysága vagy a vonatkozó energetikai adatok.

(6) A 2010/31/EU irányelv 7. cikkének sérelme nélkül, a tagállamok választhatják azt, hogy az e cikk (1)–(5) bekezdésének alternatív megközelítéseként egyéb költséghatékony intézkedéseket is tesznek – beleértve a mélyfelújításokat és az épülethasználók magatartásának megváltoztatását célzó intézkedéseket is – annak érdekében, hogy 2020-ig a központi kormányzat tulajdonában és használatában lévő, jogosult épületek energiamegtakarításának mértéke megfeleljen legalább az (1) bekezdésben leírt követelményeknek, és erről évente jelentést készítenek.

Ennek az alternatív megközelítésnek az alkalmazásában a tagállamok megbecsülhetik, hogy az (1)–(4) bekezdés alkalmazása milyen mértékű energiamegtakarítást eredményezne, figyelembe véve a referenciaként használt központi kormányzati épületek energiafogyasztásra vonatkozó megfelelő standard értékeit a felújítást megelőző és az azt követő időszakból és az állomány alapterületére vonatkozó becsléseknek megfelelően. A referenciaként használt központi kormányzati épületek kategóriáinak jellemezniük kell az ilyen épületállományt.

Ha egy tagállam e lehetőséggel élve az alternatív megközelítést választja, arról 2013. december 31-ig értesítenie kell a Bizottságot, ismertetve az elfogadni kívánt alternatív intézkedéseket, valamint kifejtve, hogy a szóban forgó intézkedések hogyan eredményezik a központi kormányzati vagyon részét képező épületek energiahatékonyságának egyenértékű növekedését.

(7) A tagállamok arra ösztönzik a közintézményeket – többek között regionális és helyi szinten – és a szociális bérlakásokat kezelő közjogi szerveket – megfelelően figyelembe véve azok hatáskörét és igazgatási felépítését –, hogy:

a) fogadjanak el különálló vagy egy szélesebb körű éghajlat-változási vagy környezetvédelmi terv részét képező energiahatékonysági tervet, amely konkrét energiamegtakarítási és -hatékonysági célkitűzéseket és intézkedéseket tartalmaz, és ezzel kövessék a központi kormányzati épületeknek az (1), (5) és (6) bekezdés szerinti példáját;

b) a tervük végrehajtásának részeként hozzanak létre energetikai auditokat is magukba foglaló energiagazdálkodási rendszert is;

▼B

c) adott esetben alkalmazzanak energiahatékonysági szolgáltató vállalatokat és energiahatékonyság-alapú szerződést a felújítások finanszírozására és az energiahatékonyság hosszú távú fenntartását és javítását szolgáló tervek végrehajtására.

6. cikk

Közintézményi beszerzés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a központi kormányzatok – a III. mellékletnek megfelelően – csak magas energiahatékonysági teljesítményű termékeket, szolgáltatásokat és épületeket szerezzenek be, amennyiben ez összeegyeztethető a költséghatékonysággal, a gazdasági megvalósíthatósággal, a tágabban értelmezett fenntarthatósággal, a műszaki alkalmassággal, valamint a verseny megfelelő érvényesülésével.

Az első albekezdésben meghatározott kötelezettség a termékek, szolgáltatások és épületek közintézmények általi beszerzéséről szóló szerződésekre alkalmazandó, amennyiben az ilyen szerződések értéke eléri vagy meghaladja a 2004/18/EK irányelv 7. cikkében meghatározott értékhatárokat.

(2) Az (1) bekezdésben említett kötelezettség csak olyan mértékben vonatkozik a fegyveres erők szerződéseire, amennyiben alkalmazása nem eredményez összeütközést a fegyveres erők tevékenységének természetével és elsődleges céljával. A kötelezettség a honvédelem és biztonság területén egyes építési beruházásra, árubeszerzésre és szolgáltatásnyújtásra irányuló, ajánlatkérő szervek vagy ajánlatkérők által odaítélt szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2009. július 13-i 2009/81/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben [1] meghatározott katonai felszerelések beszerzésére nem alkalmazandó.

(3) A tagállamoknak többek között regionális és helyi szinten is arra kell ösztönözniük a közintézményeket – megfelelően figyelembe véve azok hatáskörét és igazgatási felépítését –, hogy követve központi kormányzatuk példáját, kizárólag magas energiahatékonyságú termékeket, szolgáltatásokat és épületeket vásároljanak. A tagállamoknak ösztönözniük kell a közintézményeket, hogy a jelentős energia-vonatkozású szolgáltatási szerződésre irányuló közbeszerzéseik során mérjék fel a hosszú távú energiamegtakarítást eredményező, hosszú távú energiahatékonyság-alapú szerződések megkötésének lehetőségét.

(4) Az (1) bekezdés sérelme nélkül, a 2010/30/EU irányelv alapján elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálya alá tartozó termékcsomag beszerzésekor a tagállamok előírhatják, hogy az összesített energiahatékonyság élvezzen prioritást a csomagon belüli egyes termékek energiahatékonyságával szemben, mégpedig úgy, hogy azt a termékcsomagot kell választani, amely megfelel a legmagasabb energiahatékonysági osztályba tartozás kritériumának.

[1] HL L 216., 2009.8.20., 76. o.

▼M3

7. cikk

Energiamegtakarítási kötelezettség

(1) A tagállamok legalább az alábbiakkal egyenértékű halmozott végfelhasználási energiamegtakarítást érnek el:

a) 2014. január 1-jétől 2020. december 31-ig minden évben a végső felhasználók számára évente értékesített energiavolumen 1,5 %-ának megfelelő új megtakarítás a 2013. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában. Az említett számításból részben vagy egészben kihagyható a közlekedésben való felhasználásra értékesített energiavolumen;

b) 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig minden évben az éves végsőenergia-fogyasztás 0,8 %-ának megfelelő új megtakarítás a 2019. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában. E követelménytől eltérve, Ciprus és Málta 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig minden évben az éves végsőenergia-fogyasztás 0,24 %-ának megfelelő új megtakarítást ér el a 2019. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában.

A tagállamok azt az energiamegtakarítást számíthatják be, amely 2020. december 31-ig, vagy ezen időpontot követően bevezetett szakpolitikai intézkedésekből származik, feltéve, hogy ezek az intézkedések 2020. december 31. után megvalósítandó új egyéni fellépéseket eredményeznek.

A tagállamoknak a 2030 utáni tízéves időszakokban az első albekezdés b) pontjával összhangban továbbra is el kell érniük az évenkénti új megtakarítást, kivéve, ha a Bizottság által 2027-ig, majd azt követően tízévente végzett felülvizsgálatok arra a megállapításra jutnak, hogy ez nem szükséges az Unió 2050-re szóló, hosszú távú energiaügyi és éghajlat-politikai célkitűzéseinek eléréséhez.

A tagállamok döntik el, hogy az új megtakarítás kiszámított mennyiségét hogyan szakaszolják az első albekezdés a) és b) pontjában említett időszakokon belül, feltéve, hogy minden egyes kötelezettségi időszak végéig sikerült elérni az előírt teljes halmozott végfelhasználási energiamegtakarítást.

(2) Amennyiben a tagállamok elérik legalább az (1) bekezdés első albekezdésének b) pontjában említett halmozott végfelhasználási energiamegtakarításukra vonatkozó kötelezettségüket, az előírt energiamegtakarítás mennyiségét a következő egy vagy több módon számíthatják ki:

a) éves megtakarítási arány alkalmazása a végső felhasználók számára értékesített energiavolumenre vagy a végsőenergia-fogyasztásra, a 2019. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában;

b) a közlekedésben felhasznált energia részben vagy egészben történő kihagyása a számítási alapértékből;

c) a (4) bekezdésben foglalt lehetőségek valamelyikének kihasználása.

(3) Amennyiben a tagállamok a (2) bekezdés a), b) vagy c) pontjában meghatározott lehetőségekhez folyamodnak, meghatározzák a következőket:

a) a halmozott végfelhasználási energiamegtakarításuk kiszámításához alkalmazandó saját éves megtakarítási arányuk, amelynek biztosítania kell, hogy a nettó energiamegtakarításuk végső mennyisége ne legyen kevesebb az (1) bekezdés első albekezdésének b) pontjában előírtnál; és

▼M3

b) saját számítási alapértékük, amelyből részben vagy egészben kihagyhatják a közlekedésben felhasznált energiát.

(4) A (5) bekezdésre is figyelemmel minden egyes tagállam:

a) elvégezheti az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában előírt számítást 2014-ben és 2015-ben 1 %-os értékeket alkalmazva; 2016-ban és 2017-ben 1,25 %-os értékeket alkalmazva; 2018-ban, 2019-ben és 2020-ban pedig 1,5 %-os értékeket alkalmazva;

b) az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett kötelezettségi időszak tekintetében kizárhatja a számításból a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt ipari tevékenységek során felhasznált értékesített energia volumenének, vagy az említett albekezdés b) pontjában említett kötelezettségi időszak tekintetében a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt ipari tevékenységek során fogyasztott végső energia volumenének egy részét vagy egészét;

c) beszámíthatja az előírt energiamegtakarítás mennyiségébe az energiaátalakítási, -szállítási és -elosztási ágazatban – ezen belül a hatékony távfűtési és távhűtési infrastruktúra terén – a 14. cikk (4) bekezdésében, a 14. cikk (5) bekezdésének b) pontjában valamint a 15. cikk (1)–(6) és (9) bekezdésében foglalt követelmények végrehajtásának eredményeként elért energiamegtakarítást. A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot azokról a szakpolitikai intézkedéseikről, amelyeket e pont alapján kívánnak meghozni a 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig tartó időszakra az integrált nemzeti energia- és klímaterveik részeként. Ezen intézkedések hatását az V. melléklettel összhangban kell kiszámítani és be kell illeszteni az említett tervekbe;

d) beszámíthatja az előírt energiamegtakarítás mennyiségébe a 2008. december 31. óta újonnan végrehajtott és 2020-ban az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett kötelezettségi időszak tekintetében, 2020-at követően pedig az (1) bekezdés első albekezdésének b) pontjában említett időszak tekintetében még továbbra is hatással bíró egyéni fellépésekből származó, mérhető és ellenőrizhető energiamegtakarítást;

e) beszámíthatja az előírt energiamegtakarítás mennyiségébe a szakpolitikai intézkedésekből származó energiamegtakarítást, feltéve, hogy igazolható, hogy ezek az intézkedések olyan egyéni fellépéseket eredményeznek, amelyek 2018. január 1-jétől 2020. december 31-ig kerülnek megvalósításra, és amelyek 2020. december 31. után eredményeznek megtakarítást;

f) az előírt energiamegtakarítás mennyiségének kiszámítása során kihagyhatja a számításból a megújulóenergia-technológiák új telepítésének előmozdítására irányuló szakpolitikai intézkedések eredményeként az épületeken vagy az épületekben saját használatra termelt, ellenőrizhető energiamennyiség 30 %-át;

g) beszámíthatja az előírt energiamegtakarítás mennyiségébe a 2014. január 1-jétől 2020. december 31-ig tartó kötelezettségi időszakra előírt energiamegtakarításon felüli energiamegtakarítást, feltéve, hogy ez a megtakarítás a 7a. és a 7b. cikkben említett olyan szakpolitikai intézkedések alapján megvalósított egyéni fellépésekből származik, amelyekről a tagállamok beszámoltak a nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveikben és jelentést tettek az elért eredményekről szóló jelentéseikben a 24. cikkel összhangban.

▼M3

(5) Az (1) bekezdés első albekezdésének a) és b) pontjában említett időszakok tekintetében a tagállamok elkülönítetten alkalmazzák a (4) bekezdés alapján kiválasztott lehetőségeket és külön számítják ki azok hatását a következők szerint:

a) az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett kötelezettségi időszakra előírt energiamegtakarítás mennyiségének kiszámítása során a tagállamok a (4) bekezdés a)–d) pontját alkalmazhatják. A (4) bekezdés alapján kiválasztott lehetőségek együttesen nem haladhatják meg az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett energiamegtakarítás 25 %-át;

b) az (1) bekezdés első albekezdésének b) pontjában említett kötelezettségi időszakra előírt energiamegtakarítás mennyiségének kiszámítása során a tagállamok a (4) bekezdés b)–g) pontját alkalmazhatják, amennyiben a (4) bekezdés d) pontjában említett egyéni fellépéseknek 2020. december 31-ét követően továbbra is ellenőrizhető és mérhető hatásuk van. A (4) bekezdés alapján kiválasztott valamennyi lehetőség együttesen nem eredményezheti az energiamegtakarítás (2) és (3) bekezdéssel összhangban kiszámított mennyiségének 35 %-nál nagyobb csökkenését.

Függetlenül attól, hogy a tagállamok részben vagy egészben kihagyják-e a közlekedésben felhasznált energiát a számítási alapértékükből vagy alkalmazzák-e a (4) bekezdésben felsorolt lehetőségek valamelyikét, biztosítaniuk kell, hogy a végsőenergia-fogyasztást illetően 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig tartó kötelezettségi időszakban elérendő új megtakarítás kiszámított nettó mennyisége ne legyen kevesebb az (1) bekezdés első albekezdésének b) pontjában említett éves megtakarítási arány alkalmazásából származó mennyiségnél.

(6) A tagállamok integrált nemzeti energia- és klímaterveikben az (EU) 2018/1999 rendelet III. mellékletével összhangban ismertetik az e cikk (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában említett, 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig tartó időszak során elérendő energiamegtakarítás mennyiségének kiszámítását, és adott esetben elmagyarázzák, hogy hogyan került meghatározásra az éves megtakarítási arány és a számítási alapérték, valamint hogy az e cikk (4) bekezdésében említett lehetőségek hogyan és milyen mértékben kerültek alkalmazásra.

(7) A 2020. december 31. után elért energiamegtakarítás nem számítható bele a 2014. január 1-jétől 2020. december 31-ig tartó időszakra előírt energiamegtakarítás mennyiségébe.

(8) E cikk (1) bekezdésétől eltérve, azon tagállamok, amelyek lehetővé teszik a kötelezett feleknek, hogy az e cikk (1) bekezdése első albekezdésének a) pontja alkalmazásában éljenek a 7a. cikk (6) bekezdésének b) pontjában említett lehetőséggel, a 2010-et követően, de az e cikk (1) bekezdése első albekezdésének a) pontjában említett kötelezettségi időszakot megelőzően bármely adott évben elért energiamegtakarítást úgy számíthatják be, mintha azt 2013. december 31. után és 2021. január 1. előtt érték volna el, feltéve, hogy az alábbi körülmények mindegyike fennáll:

a) 2009. december 31. és 2014. december 31. között valamikor hatályban volt az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer, amely be volt építve a tagállamnak a 24. cikk (2) bekezdése alapján benyújtott első nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervébe;

▼M3

b) a megtakarítás a kötelezettségi rendszer keretében keletkezett;

c) a megtakarítás kiszámítására az V. melléklettel összhangban kerül sor;

d) a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervekben a 24. cikk (2) bekezdésével összhangban beszámoltak azokról az évekről, amelyekben az elért megtakarítás beszámításra került.

(9) A tagállamok biztosítják, hogy a 7a. és a 7b. cikkben, valamint a 20. cikk (6) bekezdésében említett szakpolitikai intézkedések eredményeként elért megtakarítás kiszámítása az V. melléklettel összhangban történik.

(10) Az e cikk (1) bekezdésében előírt mennyiségű energiamegtakarítást a tagállamok vagy a 7a. cikkben említett energiahatékonysági kötelezettségi rendszer létrehozása révén, vagy a 7b. cikkben említett alternatív szakpolitikai intézkedések meghozatala révén érik el. A tagállamok az energiahatékonysági kötelezettségi rendszert kombinálhatják az alternatív szakpolitikai intézkedésekkel.

(11) Az energiamegtakarítás elérésére vonatkozó kötelezettségeik teljesítését célzó szakpolitikai intézkedések kidolgozásakor a tagállamok figyelembe veszik, hogy az általuk meghatározott kritériumokkal összhangban és az e területen meglévő gyakorlataikat figyelembe véve enyhíteni kell az energiaszegénységet, annak megfelelő mértékű előírásával, hogy a nemzeti energiahatékonysági kötelezettségi rendszerük keretébe tartozó energiahatékonysági intézkedések, alternatív szakpolitikai intézkedések, illetve a nemzeti energiahatékonysági alap keretében finanszírozott programok vagy intézkedések egy részét prioritásként a – például az energiaszegénység által sújtott – kiszolgáltatott helyzetben lévő háztartások és adott esetben a szociális bérlakások tekintetében kell végrehajtani.

A tagállamok az (EU) 2018/1999 rendelettel összhangban benyújtandó, az integrált nemzeti energia- és éghajlatpolitikai eredményekről szóló jelentésekben információval szolgálnak az ezen irányelv keretében az energiaszegénység enyhítése érdekében hozott intézkedések eredményéről.

(12) A tagállamok igazolják, hogy amennyiben átfedés van a szakpolitikai intézkedések vagy az egyéni fellépések hatása között, az energiamegtakarítást nem számítják duplán.

7a. cikk

Energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek

(1) Amennyiben a tagállamok úgy döntenek, hogy a 7. cikk (1) bekezdésében előírt mennyiségű megtakarítás elérésére vonatkozó kötelezettségüket energiahatékonysági kötelezettségi rendszer révén teljesítik, biztosítják, hogy az e cikk (2) bekezdésében említett, egy adott tagállam területén működő kötelezett felek a 7. cikk (4) és (5) bekezdésének sérelme nélkül teljesítik a 7. cikk (1) bekezdésében foglalt halmozott végfelhasználási energiamegtakarítási követelményüket.

A tagállamok adott esetben dönthetnek úgy, hogy a kötelezett felek a 20. cikk (6) bekezdésével összhangban a nemzeti energiahatékonysági alaphoz való hozzájárulással teljesítik az említett megtakarítások egészét vagy egy részét.

▼M3

(2) A tagállamok objektív és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján kötelezett feleket jelölnek ki a területükön tevékeny energiaelosztók, kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások, és közlekedési célú üzemanyag-elosztók vagy kiskereskedelmi közlekedési célú üzemanyag-értékesítők közül. A kötelezettség teljesítéséhez szükséges energiamegtakarítás mennyiségét a 7. cikk (1) bekezdése szerinti számítástól függetlenül a tagállam által kijelölt kötelezett felek a végső felhasználók körében, vagy ha a tagállamok úgy döntenek, az e cikk (6) bekezdésének a) pontjában leírtak szerint a harmadik felektől származó tanúsított energiamegtakarításon keresztül érik el.

(3) Amennyiben a (2) bekezdés alapján kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozásokat jelölnek ki kötelezett feleknek, a tagállamok biztosítják, hogy a kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások kötelezettségük teljesítése során semmilyen módon se akadályozzák a fogyasztókat, hogy szolgáltatót váltsanak.

(4) A tagállamok az egyes kötelezett felek részére előírt energiamegtakarítás mennyiségét végsőenergia-fogyasztásként vagy primerenergia-fogyasztásként fejezik ki. A kötelezett felek által megvalósított bejelentett megtakarítás kiszámításához is az előírt energiamegtakarítás mennyiségének kifejezéséhez választott módszert kell használni. A IV. mellékletben foglalt átváltási tényezőket kell alkalmazni.

(5) A tagállamok olyan mérési, irányítási és ellenőrzési rendszereket vezetnek be, amelyek keretében a kötelezett felek által megvalósított energiahatékonyság-javító intézkedéseknek legalább egy statisztikailag jelentős részén és reprezentatív mintáján dokumentált ellenőrzést végeznek. Az ilyen mérést, irányítást és ellenőrzést a kötelezett felektől függetlenül kell elvégezni.

(6) Az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer keretén belül a tagállamok a következők egyikét vagy mindegyikét tehetik:

a) engedélyezhetik a kötelezett felek számára, hogy a kötelezettségük terhére elszámolják azt a tanúsított energiamegtakarítást, amelyet energiahatékonysági szolgáltatók vagy más harmadik felek értek el, beleértve azt is, amikor a kötelezett felek más, az állam által jóváhagyott szerveken vagy állami hatóságokon keresztül támogatnak intézkedéseket, ami formális partnerségeket is jelenthet és egyéb finanszírozási forrásokkal is kombinálható. Amennyiben a tagállamok ezt engedélyezik, biztosítják, hogy az energiamegtakarítás tanúsítására egy, a tagállamokban létrehozandó, egyértelmű, átlátható és minden piaci szereplő számára nyitott, a tanúsítás költségeinek minimalizálására törekvő jóváhagyási folyamat mentén kerüljön sor;

b) engedélyezhetik a kötelezett feleknek, hogy egy adott évben elért megtakarítást a négy megelőző vagy a három következő évben elért megtakarításként vegyenek figyelembe, amennyiben ez az időszak nem nyúlik túl a 7. cikk (1) bekezdésében foglalt kötelezettségi időszakok végén.

A tagállamok értékelik a helyzetet és adott esetben intézkedéseket hoznak az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek közvetlen és közvetett költségeinek a nemzetközi versenynek kitett energiaigényes iparágak versenyképességére gyakorolt hatásának minimálisra csökkentése érdekében.

▼M3

(7) A tagállamok évente közzéteszik a rendszer keretében az egyes kötelezett felek, vagy a kötelezett felek egyes alkategóriái által elért energiamegtakarítást, valamint az összesített adatokat.

7b. cikk

Alternatív szakpolitikai intézkedések

(1) Amennyiben a tagállamok úgy döntenek, hogy a 7. cikk (1) bekezdésében előírt megtakarítás elérésére vonatkozó kötelezettségüket alternatív szakpolitikai intézkedések révén teljesítik, a 7. cikk (4) és (5) bekezdésének sérelme nélkül, biztosítják, hogy a 7. cikk (1) bekezdésében előírt energiamegtakarítást a végső felhasználók körében érjék el.

(2) Az adózási intézkedésekhez kapcsolódóktól eltérő minden intézkedés tekintetében a tagállamok olyan mérési, irányítási és ellenőrzési rendszereket vezetnek be, amelyek keretében a részt vevő vagy megbízott felek által megvalósított energiahatékonyság-javító intézkedéseknek legalább egy statisztikailag jelentős részén és reprezentatív mintáján dokumentált ellenőrzést végeznek. A mérést, irányítást és ellenőrzést a részt vevő vagy megbízott felektől függetlenül kell elvégezni.

▼B

8. cikk

Energetikai auditok és energiagazdálkodási rendszerek

(1) A tagállamok előmozdítják a költséghatékony, magas színvonalú olyan energetikai auditok elérhetőségét minden végső felhasználó számára, amelyet

a) képesítési kritériumoknak megfelelő képesítéssel és/vagy akkreditációval rendelkező szakemberek végeznek független módon; vagy

b) a nemzeti jogszabályoknak megfelelően független hatóságok hajtanak végre és felügyelnek.

Az első albekezdésben említett energetikai auditokat belső szakértők vagy energetikai auditorok végezhetik, amennyiben az érintett tagállamban minőségbiztosítási és minőségellenőrzési rendszer működik, amely magában foglalja adott esetben az általuk végzett valamennyi energetikai auditnak legalább egy statisztikailag jelentős, véletlenszerűen kiválasztott százaléka vonatkozásában évente végzett ellenőrzést is.

Az energetikai auditok és az energiagazdálkodási rendszerek magas színvonalának garantálása érdekében a tagállamok átlátható és megkülönböztetésmentes minimumkövetelményeket állapítanak meg az energetikai auditok tekintetében a VI. mellékletben meghatározott iránymutatások alapján.

Az energetikai auditok nem tartalmazhatnak olyan záradékot, amely kizárja, hogy az audit eredményét bármely képesítéssel és/vagy akkreditációval rendelkező energiahatékonysági szolgáltatónak átadják, feltéve, hogy a fogyasztó ezt nem ellenzi.

(2) A tagállamok programokat dolgoznak ki annak érdekében, hogy a kkv-ket is energetikai auditok elvégeztetésére, ezt követően pedig ezen auditokban foglalt ajánlások végrehajtására ösztönözzék.

▼B

A tagállamok átlátható és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján és az állami támogatásokra vonatkozó uniós jog sérelme nélkül támogatási rendszert hozhatnak létre a kkv-k számára – többek között önkéntes megállapodások esetére –, hogy a kkv-k fedezni tudják az energetikai auditok, valamint az energetikai auditok eredményeként született kiemelt költséghatékonysági ajánlások megvalósításának költségeit, amennyiben a javasolt intézkedések végrehajtásra kerülnek.

A tagállamok olyan konkrét példákat ajánlanak a kkv-k figyelmébe – többek között saját közvetítő szervezeteiken keresztül –, amelyek bemutatják, hogyan segíthetik az energiagazdálkodási rendszerek az üzleti vállalkozásaikat. A Bizottság a területre vonatkozó legjobb gyakorlatok cseréjének előmozdítása révén segíti a tagállamokat.

(3) A tagállamok ezen túlmenően programokat dolgoznak ki annak érdekében is, hogy megfelelő tanácsadási szolgáltatásokon ráébresszék a háztartásokat az energetikai auditok elvégeztetésének előnyeire.

A tagállamok ösztönzik az energetikai auditorok képesítésére szolgáló képzési programok kidolgozását annak megkönnyítése érdekében, hogy megfelelő mennyiségű szakember álljon rendelkezésre ezen a területen.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a kkv-nek nem minősülő vállalkozások 2015. december 5.-ig, majd azt követően a megelőző energetikai audit napjától számítva legalább négyévenként energetikai auditokra kerüljön sor, amelyeket képesített és/vagy akkreditált szakemberek végeznek független és hatékony módon, vagy amelyeket a nemzeti jogszabályoknak megfelelően független hatóságok hajtanak végre és felügyelnek.

(5) Azokat a VI. mellékletben foglalt minimumkövetelmények alapján végrehajtott energetikai auditokat, amelyeket az érdekelt felek szervezetei és egy kijelölt szerv között létrejött, az érintett tagállam, vagy a vonatkozó felelősséget az illetékes hatóságoktól felhatalmazás alapján átvett más szervek, vagy a Bizottság által felügyelt önkéntes megállapodások keretében független módon folytattak le, úgy kell tekinteni, mint amelyek teljesítik a (4) bekezdés követelményeit.

Az energiahatékonysági szolgáltatásokat kínáló piaci résztvevők piacra jutását átlátható és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján kell biztosítani.

(6) Azok a kkv-nek nem minősülő vállalkozások, amelyek egy független szerv által a vonatkozó európai vagy nemzetközi szabványoknak megfelelően tanúsított energia- vagy környezetgazdálkodási rendszert hajtanak végre, mentesülnek a (4) bekezdésben meghatározott követelmények teljesítése alól, feltéve, hogy a tagállamok biztosítják, hogy az érintett gazdálkodási rendszer magában foglalja a VI. mellékletben foglalt minimumkövetelmények alapján végzett energetikai auditot.

(7) Az energetikai auditok végezhetők elkülönülten vagy egy szélesebb körű környezetvédelmi ellenőrzés részeként. A tagállamok előírhatják, hogy az energetikai audit részeként azt is vizsgálják meg, hogy műszaki és gazdasági szempontból megvalósítható-e egy már meglévő vagy tervezett távfűtési/távhűtési rendszerhez való csatlakozás.

A tagállamok az állami támogatásokra vonatkozó uniós jog sérelme nélkül alkalmazhatnak ösztönző és támogató rendszereket az energetikai auditok eredményeként született ajánlások vagy hasonló intézkedések végrehajtásához.

▼B

9. cikk

▼M3

A gáz- és villamosenergia-fogyasztás mérése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a villamos energia és a földgáz végső felhasználóit – amennyiben az műszakilag lehetséges, pénzügyileg észszerű és a lehetséges energiamegtakarítással arányos – olyan versenyképes árú, egyedi fogyasztásmérőkkel lássák el, amelyek pontosan tükrözik a tényleges energiafogyasztásukat, és amelyek információkat szolgáltatnak a tényleges felhasználási időszakról.

▼B

A versenyképes árú, egyedi fogyasztásmérőket mindig rendelkezésre kell bocsátani, ha:

a) a meglévő fogyasztásmérők cseréje esetén, kivéve, ha ez műszakilag kivitelezhetetlen, vagy nem jelent költséghatékony megoldást a becsült lehetséges hosszú távú megtakarításokat tekintve;

b) új épületben létrehozott új csatlakozás esetén, vagy amennyiben egy épület a 2010/31/EU irányelvben megállapított jelentős felújításon megy keresztül.

(2) Ahol és amilyen mértékben a tagállamok bevezetik a földgáz és/vagy a villamos energia tekintetében az intelligens mérési rendszereket és az okos mérőket a 2009/72/EK, illetve a 2009/73/EK irányelvvel összhangban:

a) biztosítják, hogy a fogyasztásmérő rendszerek tájékoztatást nyújtsanak a végső felhasználóknak a használat tényleges idejéről, valamint hogy a mérőberendezések minimális funkcióinak és a piaci szereplők tekintetében előírt kötelezettségeknek a meghatározása során teljes mértékben figyelembe vegyék az energiahatékonysággal és a végső felhasználók érdekeivel kapcsolatos célkitűzéseket;

b) gondoskodnak az okos mérők és az adatközlés biztonságáról, valamint a végső felhasználók magánéletének védelméről, összhangban az uniós adatvédelmi és a magánélet védelméről szóló jogszabályokkal;

c) a villamos energia esetében a tagállamok előírják a fogyasztásmérők üzemeltetői számára annak biztosítását, hogy a végső felhasználó kérésére a fogyasztásmérő – vagy -mérők – a végső felhasználók létesítményeiből a hálózatba betáplált villamos energiát is figyelembe vegyék.

d) biztosítják, hogy ha a végső felhasználók ezt kérik, számukra vagy a nevükben eljáró harmadik fél számára rendelkezésre bocsássák az adott felhasználók villamosenergia-inputjának és -vételezésének mérési adatait olyan könnyen érthető formában, amelyet felhasználhatnak az ajánlatok összehasonlítható alapon történő összevetéséhez;

e) megkövetelik, hogy a fogyasztóknak megfelelő tanácsadást és tájékoztatást nyújtsanak az okos mérők telepítésének időpontjában, különösen az azokkal kapcsolatos összes lehetőségről a mérőóra-leolvasás menete és az energiafogyasztás nyomon követése tekintetében.

▼M3

_____

▼M3

9a. cikk

A fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó fogyasztásmérés

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a távfűtés, a távhűtés, valamint a használati meleg víz végső felhasználóit az azok tényleges energiafogyasztását pontosan tükröző, versenyképes árú fogyasztásmérőkkel lássák el.

(2) Amennyiben az épület fűtését, hűtését vagy használati melegvíz-ellátását egy több épületet kiszolgáló központi rendszerből, illetve távfűtési vagy távhűtési hálózatról biztosítják, a hőcserélőnél vagy a csatlakozási pontnál fogyasztásmérőt kell felszerelni.

9b. cikk

A fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó almérés és költségmegosztás

(1) Az olyan többlakásos épületekben és több célra használt épületekben, amelyekben a fűtést vagy a hűtést központi rendszeren keresztül, illetve távfűtési vagy távhűtési rendszerről biztosítják, egyedi fogyasztásmérőket kell felszerelni a fűtés-, hűtés- vagy használati melegvíz-fogyasztás minden egyes önálló rendeltetési egységben történő mérésére, amennyiben ez műszakilag megvalósítható és a lehetséges energiamegtakarítással való arányosság tekintetében költséghatékony.

Amennyiben az egyedi fogyasztásmérők használata műszakilag nem megvalósítható, vagy a hőfogyasztás minden egyes önálló rendeltetési egységben történő mérése nem költséghatékony, a hőfogyasztás mérésére minden egyes radiátororra egyedi fűtési költségmegosztókat kell szerelni, kivéve, ha az adott tagállam bizonyítja, hogy az ilyen fűtési költségmegosztók felszerelése nem lenne költséghatékony. Ezekben az esetekben a hőfogyasztás mérésére alternatív költséghatékony módszereket lehet figyelembe venni. Minden egyes tagállam egyértelműen meghatározza és közzéteszi azokat az általános kritériumokat, módszertanokat és/vagy eljárásokat, amelyekkel megállapítható, hogy egy adott megoldás nem költséghatékony vagy műszakilag nem megvalósítható.

(2) Az olyan új többlakásos épületekben, és a több célra használt új épületek lakásoknak otthont adó részeiben, amelyek használatimelegvíz-ellátás céljára központi fűtési rendszerrel vagy távfűtési rendszerrel vannak felszerelve, az (1) bekezdés első albekezdésének ellenére egyedi fogyasztásmérőket kell felszerelni a használatimelegvíz-fogyasztás mérésére.

(3) A távfűtési vagy távhűtési hálózatról ellátott többlakásos vagy több célra használt épületek esetében, vagy ahol az ilyen épületekre saját központi fűtő- vagy hűtőrendszerek jellemzők, az egyedi fogyasztás elszámolása átláthatóságának és pontosságának biztosítása érdekében a tagállamok gondoskodnak arról, hogy átlátható és a nyilvánosság számára hozzáférhető nemzeti szabályokkal rendelkezzenek az ilyen épületek fűtési, hűtési és használatimelegvíz-fogyasztási költségeinek elosztására vonatkozóan. Adott esetben e szabályoknak iránymutatásokat kell tartalmazniuk az alábbiakra használt energia költségei megosztásának módjára vonatkozóan:

a) használati meleg víz;

▼M3

b) az épületgépészeti berendezésből sugárzott és közös használatú helyiségek fűtésére felhasznált hő, amennyiben a lépcsőházak és folyosók radiátorokkal vannak felszerelve;

c) a lakások fűtése vagy hűtése céljára.

9c. cikk

A távolról való leolvashatóságra vonatkozó követelmény

(1) A 9a. és a 9b. cikk alkalmazásában a 2020. október 25-ét követően felszerelt fogyasztásmérőknek és fűtési költségmegosztóknak távolról is leolvasható készülékeknek kell lenniük. A 9b. cikk (1) bekezdésében foglalt, a műszaki megvalósíthatóságra és a költséghatékonyságra vonatkozó feltételek továbbra is alkalmazandók.

(2) A már felszerelt, de távolról nem leolvasható fogyasztásmérőket és fűtési költségmegosztókat 2027. január 1-jéig távolról is leolvashatóvá kell tenni vagy távolról is leolvasható készülékekre kell cserélni, kivéve, ha az adott tagállam bizonyítja, hogy ez nem költséghatékony.

▼B

10. cikk

▼M3

A gáz- és villamosenergia-fogyasztásra vonatkozó számlainformációk

(1) Amennyiben a végső felhasználók nem rendelkeznek a 2009/72/EK és 2009/73/EK irányelvben említett okos mérőkkel, a tagállamok – amennyiben ez műszakilag megvalósítható és gazdaságilag indokolt – 2014. december 31-ig gondoskodnak arról, hogy a VII. melléklet 1.1. pontjával összhangban a számlainformációk megbízhatóak és pontosak legyenek, és a tényleges villamosenergia- és gázfogyasztáson alapuljanak.

▼B

Ennek a kötelezettségnek eleget lehet tenni a végső felhasználó által végzett rendszeres leolvasáson alapuló rendszerrel is, amelynek keretében a végső felhasználó a mérőberendezés állását bejelenti az energiaszolgáltatónak. A számla csak akkor alapulhat becsült fogyasztáson vagy tüntethet fel átalányösszeget, ha a végső felhasználó az adott számlázási időszakra nem jelentette be a mérőberendezés állását.

(2) A 2009/72/EK és a 2009/73/EK irányelvnek megfelelően üzembe helyezett mérőberendezéseknek lehetővé kell tenniük a tényleges fogyasztáson alapuló pontos számlainformációkat. A tagállamok biztosítják, hogy a végső felhasználók könnyen hozzá tudjanak férni azokhoz a kiegészítő információkhoz, amelyek segítségével részletesen ellenőrizhetik saját múltbeli fogyasztásukat.

A múltbeli fogyasztásra vonatkozó kiegészítő információknak szempontoknak tartalmazniuk kell:

a) a legalább az elmúlt három évre vagy – amennyiben ez rövidebb – a szolgáltatási szerződés kezdete óta eltelt időtartamra vonatkozó összesített adatokat. Az adatoknak olyan időszakok szerinti bontásban kell megjelenniük, amelyekre vonatkozóan rendszeres számlázási információk keletkeztek;

▼B

b) bármely nap, hét, hónap vagy év vonatkozásában a használat idejére vonatkozó részletes adatokat. Ezeket az adatokat a végső felhasználó számára az interneten vagy a fogyasztásmérő-interfészen keresztül hozzáférhetővé kell tenni, és ezt legalább a megelőző 24 hónap vagy – amennyiben ez rövidebb – a szolgáltatási szerződés kezdete óta eltelt időtartam vonatkozásában biztosítani kell.

(3) Függetlenül attól, hogy üzembe helyeztek-e okos mérőket, a tagállamok:

a) előírják, hogy ha rendelkezésre állnak a végső felhasználó energiaszámláival és múltbeli fogyasztásával kapcsolatos információk, akkor azokat a végső felhasználó kérésére hozzáférhetővé kell tenni az általa kijelölt energiahatékonysági szolgáltató számára;

b) biztosítják, hogy a végső felhasználóknak legyen lehetőségük az elektronikus számlainformációkat és számlázást választani, és hogy kérésükre világos és könnyen érthető magyarázatot kapjanak arról, hogy a számlázott összeg miből ered, különösen ha a számla nem a tényleges fogyasztáson alapul;

c) biztosítják, hogy a végső felhasználók a számlával együtt a VII. melléklettel összhangban megfelelő tájékoztatást kapjanak annak érdekében, hogy maradéktalanul tisztában legyenek az aktuális energiaköltségekkel;

d) előírhatják azt is, hogy a végső felhasználó kérésére az ezekben a számlákban szereplő információk nem tekinthetők fizetési kérelemnek. Ezekben az esetekben a tagállamok biztosítják, hogy az energiaszolgáltató a tényleges számlák kifizetésével kapcsolatban rugalmas feltételeket biztosítson;

e) előírják, hogy az energiaköltségekre vonatkozó információkat és becsléseket kérésre a fogyasztók rendelkezésére kelljen bocsátani megfelelő időn belül és olyan könnyen érthető formában, amelyet felhasználhatnak az ajánlatok összehasonlítható alapon történő összevetéséhez.

▼M3

10a. cikk

A fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó fogyasztási és számlainformációk

(1) Amennyiben fogyasztásmérők vagy fűtési költségmegosztók vannak felszerelve, a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a fogyasztási és számlainformációk a VIIa. melléklet 1. és 2. pontjával összhangban megbízhatóak és pontosak legyenek és a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuljanak minden hasznosító fogyasztó esetében, azaz olyan természetes vagy jogi személy esetében, aki vagy amely saját maga általi végfelhasználásra fűtést, hűtést vagy használati meleg vizet vásárol, vagy olyan természetes vagy jogi személy esetében, aki vagy amely egy olyan különálló épületet használ, vagy egy olyan többlakásos vagy több célra használt épület egy adott részét használja, amelynek fűtését, hűtését vagy használatimelegvíz-ellátását központi rendszer biztosítja, és akinek, vagy amelynek nincs közvetlen vagy egyéni szerződése az energiaszolgáltatóval.

A 9b. cikk szerinti, fűtési költségmegosztón alapuló, almérővel mért fogyasztás esetét kivéve, amennyiben egy tagállam úgy rendelkezik, az említett kötelezettségnek eleget lehet tenni a végső felhasználó vagy a hasznosító fogyasztó által végzett rendszeres leolvasáson alapuló rendszerrel is, amelynek keretében azok a mérőberendezés állását bejelentik. A számla csak akkor alapulhat becsült fogyasztáson vagy tüntethet fel átalányösszeget, ha a végső felhasználó vagy a hasznosító fogyasztó az adott számlázási időszakra nem jelentette be a mérőberendezés állását.

▼M3

(2) A tagállamok:

a) előírják, hogy ha rendelkezésre állnak a hasznosító fogyasztó energiaszámláival és múltbeli fogyasztásával kapcsolatos információk vagy a hasznosító fogyasztó fűtési költségmegosztóról leolvasott értékei, akkor azokat a hasznosító fogyasztó kérésére hozzáférhetővé kell tenni az általa kijelölt energiahatékonysági szolgáltató számára;

b) biztosítják, hogy a végső felhasználónak lehetősége legyen az elektronikus számlainformációkat és számlázást választani;

c) biztosítják, hogy valamennyi hasznosító fogyasztó a számlával együtt a VIIa. melléklet 3. pontjával összhangban egyértelmű és érthető tájékoztatást kapjon; valamint

d) a vonatkozó uniós joggal összhangban előmozdítják a kiberbiztonságot és biztosítják a hasznosító fogyasztók magánéletének és adatainak védelmét.

A tagállamok előírhatják, hogy a végső felhasználó kérésére a számlainformációk rendelkezésre bocsátása ne minősüljön fizetési kérelemnek. Ezekben az esetekben a tagállamok biztosítják, hogy a tényleges fizetésre rugalmas feltételeket ajánljanak fel.

(3) A tagállamok határoznak arról, hogy az (1) és a (2) bekezdésben említett információkat kinek kell azon hasznosító fogyasztók rendelkezésére bocsátania, akiknek vagy amelyeknek nincs közvetlen vagy egyéni szerződése egy energiaszolgáltatóval.

11. cikk

A villamosenergia- és gázfogyasztásra vonatkozó mérési és számlainformációkhoz való hozzáférés költségei

A tagállamok biztosítják, hogy a végső felhasználók térítésmentesen kapják meg az energiafogyasztásról szóló számláikat és a számlainformációkat, és hogy a fogyasztási adataikhoz megfelelő módon és térítésmentesen férjenek hozzá.

11a. cikk

A fűtésre, a hűtésre és a használati meleg vízre vonatkozó mérési, fogyasztási és számlainformációkhoz való hozzáférés költsége

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a hasznosító fogyasztók térítésmentesen kapják meg az energiafogyasztásról szóló számláikat és a számlainformációkat, és hogy a fogyasztási adataikhoz megfelelő módon és térítésmentesen férjenek hozzá.

(2) E cikk (1) bekezdésének ellenére, a többlakásos épületekben és a több célra használt épületekben a 9b. cikk szerinti egyedi fűtési, hűtési és használatimelegvíz-fogyasztásra vonatkozó számlainformációk költségeinek megosztását nonprofit alapon kell végezni. Ha ezzel a feladattal harmadik felet – például egy szolgáltatót vagy a helyi energiaszolgáltatót – bíznak meg, az ebből eredő, az ilyen épületekben a tényleges egyedi fogyasztás mérését, felosztását és elszámolást fedező költségeket a hasznosító fogyasztókra lehet hárítani, olyan mértékben, amennyiben ezek a költségek észszerűek.

▼M3

(3) A (2) bekezdésben említett almérési szolgáltatások észszerű költségeinek biztosítása érdekében a tagállamok ösztönözhetik a versenyt ebben a szolgáltatási ágazatban olyan megfelelő intézkedések meghozatalával, mint például pályázati eljárások alkalmazásának vagy a szolgáltatóváltást megkönnyítő interoperábilis eszközök és rendszerek használatának az ajánlása vagy más módon történő népszerűsítése.

▼B

12. cikk

A fogyasztók tájékoztatására és pozíciójának erősítésére irányuló program

(1) A tagállamok a kis energiafelhasználók, többek között a háztartások hatékony energiafelhasználásának ösztönzését és elősegítését célzó megfelelő intézkedéseket hoznak. Ezek az intézkedések a nemzeti stratégia részét képezhetik.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában ezek az intézkedések magukban foglalhatnak az a) vagy b) pontban felsorolt egy vagy több elemet:

a) a fogyasztási szokások megváltozásának elősegítését célzó eszközök és politikák, többek között:

   i. pénzügyi ösztönzők;

   ii. finanszírozáshoz, támogatásokhoz való hozzáférés;

   iii. információszolgáltatás;

   iv. mintaprojektek;

   v. munkahelyi tevékenységek;

b) az okos mérők esetleges üzembe helyezése idején a fogyasztók és a fogyasztói szervezetek bevonására irányuló módszerek és eszközök az alábbiak kommunikációja révén:

   i. költséghatékonyságot célzó és könnyen megvalósítható változtatások az energiafelhasználás terén;

   ii. tájékoztatás az energiahatékonysági intézkedésekről.

13. cikk

Szankciók

A tagállamok meghatározzák a 7–11. cikk és a 18. cikk (3) bekezdése alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghozzák a szükséges intézkedéseket e szabályok végrehajtásának biztosítása érdekében. Az előírt szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük. A tagállamok legkésőbb 2014. június 5.-ig közlik a Bizottsággal e rendelkezéseket, és haladéktalanul értesítik a Bizottságot valamennyi későbbi, ezeket érintő módosításról.

▼B

III. FEJEZET

AZ ENERGIAELLÁTÁS HATÉKONYSÁGA

14. cikk

A fűtés és hűtés hatékonyságának előmozdítása

(1) A tagállamok 2015. december 31-ig elvégzik a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés és a hatékony távfűtés/távhűtés megvalósíthatósági potenciáljának átfogó értékelését, amely értékelés tartalmazza a VIII. mellékletben előírt információkat, és erről értesítik a Bizottságot. Amennyiben már végeztek ilyen értékelést, erről értesítik a Bizottságot.

Az átfogó értékelés során maradéktalanul figyelembe veszik az ország nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelési potenciáljáról a 2004/8/EK irányelv értelmében készített elemzést.

A Bizottság kérésére az értékelést ötévente naprakésszé kell tenni és erről a Bizottságot értesíteni kell. A Bizottságnak az erre vonatkozó kérését a határidő lejárta előtt legalább egy évvel kell megtennie.

(2) A tagállamoknak olyan szakpolitikákat kell elfogadniuk, amelyek ösztönzik azt, hogy helyi és regionális szinten megfelelően vegyék figyelembe a hatékony fűtési/hűtési rendszerek és különösen a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést alkalmazó rendszerek felhasználásában rejlő potenciált. Figyelembe kell venni a helyi és regionális fűtési piacok kialakításának lehetőségét.

(3) Az (1) bekezdésben említett értékelés céljából a tagállamok a területükre kiterjedő költség-haszon elemzést végeznek – az éghajlati tényezőket, a gazdasági megvalósíthatóságot és a műszaki alkalmazhatóságot alapul véve – a IX. melléklet 1. részével összhangban. A költség-haszon elemzésnek alkalmasnak kell lennie a fűtési és hűtési szükségleteknek megfelelő, leginkább költséghatékony megoldások azonosítására és végrehajtásuk elősegítésére. A költség-haszon elemzés részét képezheti egy, a bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2001. június 27-i 2001/42/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) szerinti környezeti vizsgálatnak az e cikk (1) bekezdésében említett értékelés céljából.

(4) Ha az (1) bekezdésben említett értékelés és a (3) bekezdésben említett elemzés alapján olyan lehetőség van nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés és/vagy a hatékony távfűtés/távhűtés olyan alkalmazására, ahol a haszon meghaladja a költségeket, a tagállamok megteszik a megfelelő intézkedéseket a hatékony távfűtési/távhűtési infrastruktúra fejlesztése érdekében, és/vagy annak érdekében, hogy az kompatibilis legyen a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés kifejlesztésével, valamint a hulladékhőből és megújuló energiaforrásokból előállított fűtési- és hűtési energia hasznosításával, az (1), (5) és (7) bekezdéssel összhangban.

Amennyiben az (1) bekezdésben említett értékelés és a (3) bekezdésben említett elemzés alapján nem határozható meg olyan lehetőség, amely vonatkozásában az előnyök meghaladják a költségeket – köztük az (5) bekezdésben említett költség-haszon elemzés elvégzésének adminisztrációs költségeit – az érintett tagállam mentesítheti a létesítményeket az abban a bekezdésben meghatározott követelmények alól.

([1]) HL L 197., 2011.7.21., 30. o.

▼B

(5) A tagállamok biztosítják, hogy 2014. június 5. után a IX. melléklet 2. részével összhangban elvégezzék a költség-haszon elemzést, abban az esetben, ha:

a) több mint 20 MW teljes bemenő hőteljesítményű új hő alapú villamosenergia-termelő létesítményeket terveznek, a létesítménynek nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő létesítményként történő üzemeltetésének előírásával járó költség és haszon felbecslése céljából;

b) több mint 20 MW teljes névleges bemenő hőteljesítményű villamosenergia-termelő létesítmény jelentős felújításon esik át, a létesítménynek nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő létesítménnyé történő átalakításával járó költség és haszon felbecslése céljából;

c) 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű, hasznosítható hőmérsékleti szintű hulladékhőt termelő ipari létesítményeket terveznek vagy jelentősen felújítanak, a hulladékhőnek gazdaságilag indokolt igény kielégítésére való – többek között kapcsolt energiatermeléssel történő – felhasználása tekintetében, illetve e létesítménynek a távfűtési/távhűtési hálózathoz csatlakoztatása tekintetében a költségek és a haszon felbecslése céljából;

d) új távfűtési/távhűtési hálózatot terveznek, vagy amikor egy már meglévő távfűtési/távhűtési hálózatba olyan új energiatermelő létesítményt terveznek, amelynek teljes bemenő hőteljesítménye meghaladja a 20 MW-ot, vagy amikor egy ilyen meglévő létesítményt jelentősen felújítanak, a közeli ipari létesítményekből származó hulladékhő felhasználásával járó költségek és haszon felbecslése céljából.

E bekezdés b), c) és d) pontjának alkalmazásában nem tekintendő felújításnak, ha az égetőberendezést az általa kibocsátott szén-dioxid leválasztására alkalmas berendezéssel szerelik fel azzal a céllal, hogy gondoskodjanak annak a 2009/31/EK irányelvnek megfelelő geológiai tárolásáról.

A tagállamok előírhatják, hogy a c) és d) pontban említett költség-haszon elemzést azokkal a vállalkozásokkal együttműködve végezzék el, amelyek a távfűtési/távhűtési hálózatok üzemeltetéséért felelnek.

(6) A tagállamok az (5) bekezdés rendelkezéseinek hatálya alól kivonhatják az alábbiakat:

a) azokat a csúcserőművek és tartalék villamosenergia-termelő erőművek, amelyeket egy ötéves időszak alatti mozgóátlag alapján évi kevesebb mint 1 500 óra üzemelésre terveztek, amennyiben a tagállam által létrehozott hitelesítési eljárás alapján biztosítható, hogy a kivétel engedélyezésének ez a feltétele teljesül;

b) az atomerőművek;

c) azok a létesítmények, amelyeknek a 2009/31/EK irányelv alapján jóváhagyott geológiai tárolóhelyhez közel kell elhelyezkedniük.

A tagállamok az egyes létesítményeknek az (5) bekezdés c) és d) pontjában foglalt rendelkezések alóli mentesítése céljából ezen túlmenően küszöbértékeket is megállapíthatnak, a rendelkezésre álló hasznos hulladékhő mennyisége, a hőigény és az ipari létesítmények vagy a távfűtési hálózatok közötti távolság tekintetében.

A tagállamok 2013. december 31-ig értesítik a Bizottságot az e bekezdés értelmében elfogadott kivételekről, később pedig a végrehajtott változtatásokról.

▼B

(7) A tagállamok a 2009/72/EK irányelv 7. cikkében említett vagy azokkal egyenértékű engedélyezési kritériumokat fogadnak el az alábbiak érdekében:

a) az (1) bekezdésben említett átfogó értékelés eredményének figyelembevétele;

b) az (5) bekezdésben foglalt követelmények teljesítésének biztosítása; valamint

c) az (5) bekezdésben említett költség-haszon elemzés eredményének figyelembevétele.

(8) A tagállamok mentesíthetik az egyes létesítményeket az alól, hogy a (7) bekezdésben említett engedélyezési kritériumok alapján kötelesek legyenek olyan lehetőségeket megvalósítani, amelyekben a hasznok meghaladják a költségeket, amennyiben jogi, tulajdoni vagy finanszírozási okokból ez elengedhetetlen. Ezekben az esetekben az érintett tagállam döntéséről indokolással ellátott értesítést küld a Bizottságnak a döntés meghozatalát követő három hónapon belül.

(9) E cikk (5), (6), (7) és (8) bekezdését alkalmazni kell a 2010/75/EU irányelv hatálya alá tartozó létesítményekre is az említett irányelv követelményeinek sérelme nélkül.

(10) A II. melléklet f) pontjában említett egységes hatásfok-referenciaértékek alapján a tagállamok biztosítják, hogy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia származása az egyes tagállamokban megállapított objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes kritériumoknak megfelelően garantálható legyen. Biztosítják továbbá, hogy ez a származási garancia megfeleljen a követelményeknek és tartalmazza legalább a X. mellékletben meghatározott információkat. A tagállamok – kizárólag az ebben a bekezdésben említett információk igazolásaként – kölcsönösen elismerik egymás származási garanciáit. Amennyiben a származási garancia ilyen igazolásként való elismerését – különösen a csalások megelőzésével kapcsolatos okokból – megtagadják, annak objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes feltételeken kell alapulnia. A tagállamok az ilyen megtagadásról és annak indokairól minden esetben értesítik a Bizottságot. A származási garancia elismerésének megtagadása esetén a Bizottság határozatot fogadhat el, amelyben az elismerést megtagadó felet kötelezi a származási garancia elismerésére, különösen az elismerés alapjául szolgáló objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes feltételekre tekintettel.

A Bizottság ezen irányelv 23. cikkével összhangban, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok útján jogosult a 2004/8/EK irányelv alapján a 2011/877/EU bizottsági végrehajtási határozatban ([1]) előírt egységes hatásfok-referenciaértékek 2014. december 31-ig történő felülvizsgálatára.

(11) A tagállamok biztosítják, hogy a kapcsolt energiatermeléshez nyújtható mindennemű támogatás feltétele legyen, hogy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiát és hulladékhőt ténylegesen primerenergia-megtakarítás céljára használják fel. A kapcsolt energiatermeléshez, valamint a távfűtési célú energia-előállításhoz és hálózatokhoz nyújtandó állami támogatásokra adott esetben az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alkalmazandók.

([1]) HL L 343., 2011.12.23., 91. o.

▼B

15. cikk

Energiaátalakítás, -szállítás és -elosztás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti energetikai szabályozó hatóságok a gáz- és villamosenergia-infrastruktúra üzemeltetésével kapcsolatos döntéseikben kellőképpen figyelembe vegyék az energiahatékonyság kérdését a 2009/72/EK és a 2009/73/EK irányelvben meghatározott szabályozási feladatok ellátása során.

Így különösen, a tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti energiaszabályozó hatóságok a hálózati díjszabások és szabályozások kidolgozása révén – a 2009/72/EK irányelv keretében és az egyes intézkedések költségeinek és hasznainak figyelembevételével – ösztönzőket biztosítsanak a hálózatüzemeltetőknek, amelyek célja a hálózathasználók részére olyan hálózati szolgáltatások hozzáférhetővé tétele, amelyek lehetővé teszik számukra különböző energiahatékonyság-javító intézkedéseknek az intelligens hálózatok folyamatos fejlesztése keretében történő végrehajtását.

Az ilyen rendszerszintű szolgáltatásokat a rendszerüzemeltetők határozhatják meg, és a rendszerszintű szolgáltatások nem gyakorolhatnak káros hatást a rendszer biztonságára.

A villamos energia tekintetében a tagállamok biztosítják, hogy, a hálózati szabályzatok és díjszabások megfeleljenek a XI. mellékletben foglalt kritériumoknak, figyelembe véve a 714/2009/EK rendelet értelmében kidolgozott iránymutatásokat és szabályzatokat.

(2) A tagállamok 2015. június 30-ig biztosítják, hogy:

a) értékelés készüljön a gáz- és villamosenergia-infrastruktúrájuk – így különösen az átvitellel, az elosztással, a terhelésszabályozással és interoperabilitással, valamint az energiatermelő létesítményekhez történő csatlakozással összefüggő – energiahatékonysági potenciáljáról, ezen belül a mikro-energiagenerátorok vonatkozásában fennálló lehetőségekről;

b) meghatározásra kerüljenek a hálózati infrastruktúrát érintő költséghatékony energiahatékonysági fejlesztések megvalósításával összefüggő konkrét intézkedések és beruházások, azok bevezetésének ütemtervével.

▼M3

(2a) 2020 december 31-ig a Bizottság az érintett érdekelt felekkel való konzultációt követően közös módszertant dolgoz ki a hálózatüzemeltetőknek arra való ösztönzése érdekében, hogy csökkentsék a költségeket, költség- és energiahatékony infrastrukturális beruházási programot hajtsanak végre, valamint hogy megfelelően vegyék figyelembe a hálózat energiahatékonyságát és rugalmasságát.

▼B

(3) A hálózatos energiaátvitel és -elosztás tekintetében a tagállamok engedélyezhetnek a rendszerekben és díjszabási struktúrákban szociális célú összetevőket, feltéve, hogy az szállítási- és elosztási rendszert károsító hatások a szükséges minimumra korlátozódnak, és az adott társadalmi célhoz képest nem aránytalan mértékűek.

▼B

(4) A tagállamok biztosítják a szállítási és elosztási díjszabásban alkalmazott olyan ösztönzők megszüntetését, amelyek hátrányosak a villamos energia előállítása, átvitele és elosztása, valamint az áramellátás összhatékonysága – így az energiahatékonyság – szempontjából, vagy az olyan ösztönzőkét, amelyek akadályozhatják a keresletoldali válaszintézkedés kiegyensúlyozó és járulékos szolgáltatásokba való beépítését. A tagállamok biztosítják, hogy a hálózatüzemeltetők ösztönzést nyerjenek az infrastruktúra tervezése és üzemeltetése terén a hatékonyság javítására, továbbá a 2009/72/EK irányelv keretében azt, hogy a díjszabás lehetővé tegye, hogy a szolgáltatók javítsák a fogyasztói részvételt a rendszerhatékonyságban, beleértve a keresletoldali szabályozást is a nemzeti körülmények függvényében.

(5) A 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül és figyelembe véve a 2009/72/EK irányelv 15. cikkét, valamint a hőellátás folyamatos biztosításának szükségességét, a tagállamok biztosítják, hogy a hálózat megbízhatóságának és biztonságosságának fenntartásával összefüggő követelményekre figyelemmel, az illetékes nemzeti hatóságok által meghatározott átlátható és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján a szállításirendszer-üzemeltetők és az elosztásirendszer-üzemeltetők, amikor a saját területükön végzik a villamosenergia-termelő létesítményekből származó energia elosztását:

a) garantálják a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia átvitelét és elosztását;

b) a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiának elsőbbségi vagy garantált hozzáférést biztosítsanak a hálózathoz;

c) a villamosenergia-termelő létesítmények kiszolgálása során elsőbbségi szállítást biztosítanak a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiának, amennyiben a nemzeti villamosenergia-rendszer biztonságos működése ezt lehetővé teszi.

A tagállamok biztosítják, hogy a villamosenergia-rendszereikben biztosított különböző hozzáférési és kiszolgálási prioritások rangsorolásával kapcsolatos szabályok egyértelműek, részletesek és nyilvánosan hozzáférhetőek legyenek. Elsőbbségi hozzáférés biztosításakor, vagy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés vonatkozásában az elosztáskor a tagállamok rangsorolhatják a megújuló forrásból származó villamos energiát és a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiát, valamint e két kategórián belül is a különböző típusokat, ►C1 és minden esetben biztosítják, hogy a változó teljesítményű megújuló energiaforrásokból származó energiához való elsőbbségi hozzáférés vagy elosztás akadálytalan legyen. ◄

Az első albekezdésben előírt kötelezettségeken túlmenően a szállításirendszer-üzemeltetőknek és az elosztórendszer-üzemeltetőknek meg kell felelniük a XII. mellékletben foglalt követelményeknek is.

A tagállamok különösen elősegíthetik a kis kapcsolt energiatermelő egységekből és a kapcsolt energiatermelő mikroegységekből előállított, nagy hatásfokú, kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia hálózati rendszerhez való csatlakozását. A tagállamok adott esetben intézkedéseket hoznak annak ösztönzésére, hogy a hálózatüzemeltetők a kapcsolt energiatermelő mikroegységek beszerelése tekintetében egy egyszerű értesítési – „beszerelési és tájékoztatási” – eljárást vezessenek be, hogy ezzel az egyes polgárok és a beszerelők számára egyszerűsítsék és lerövidítsék az engedélyezési eljárást.

▼B

(6) A tagállamok – a hálózat megbízhatóságának és biztonságosságának fenntartásával összefüggő követelményekre figyelemmel – megfelelő lépéseket tesznek annak biztosítása érdekében, hogy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő létesítmények a szállításirendszer-üzemeltetők és az elosztásirendszer-üzemeltetők szintjén üzemeltetői egyensúlyozási és más üzemeltetési szolgáltatásokat nyújthassanak, amennyiben ez technikailag és gazdaságilag megvalósítható a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő létesítmény működési módjával. A szállításirendszer-üzemeltetők és az elosztórendszer-üzemeltetők biztosítják, hogy az ilyen szolgáltatások átlátható és ellenőrizhető szolgáltatási pályázati eljárás részét képezzék.

A tagállamok adott esetben előírhatják a szállításirendszer-üzemeltetőknek és az elosztórendszer-üzemeltetőknek, hogy kedvezményes kapcsolódási és rendszerhasználati díjakon keresztül ösztönözzék, hogy a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelő egységek a keresleti pontok közelében helyezkedjenek el.

(7) A tagállamok engedélyezhetik a hálózatba bekapcsolódni szándékozó, nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energiát előállító termelők számára, hogy a hálózathoz való kapcsolódás munkálatainak elvégzésére ajánlati felhívást tegyenek közzé.

(8) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti energetikai szabályozó hatóságok ösztönözzék a keresletoldali erőforrásokat, így például a keresletoldali válaszintézkedést végzőket arra, hogy a kínálati oldal mellett részt vegyenek a nagykereskedelmi energiapiacokon.

A tagállamok a hálózatirányításban rejlő technikai kötöttségek figyelembevételével biztosítják, hogy a szállításirendszer-üzemeltetők és az elosztásirendszer-üzemeltetők a kiegyensúlyozásra és járulékos szolgáltatásokra vonatkozó előírások betartásakor megkülönböztetésmentesen és technikai képességeiknek megfelelően kezeljék a keresletoldali válaszintézkedésben érdekelt szolgáltatókat, ideértve a beszerzési közösségek szolgáltatóit is.

A tagállamok a hálózatirányításban rejlő technikai kötöttségek figyelembevételével előmozdítják a keresletoldali válaszintézkedés hozzáférését a kiegyensúlyozó, tartalék és más rendszerszolgáltatási piacokhoz és a keresletoldali válaszintézkedésnek az ezen piacokon való részvételét, többek között azzal, hogy előírják a nemzeti energiaügyi szabályozó hatóságok – illetve ha a nemzeti szabályozó rendszerek ezt előírják, a keresletoldali válaszintézkedésben érdekelt szolgáltatókkal és a fogyasztókkal szorosan együttműködő szállításirendszer-üzemeltetők és elosztórendszer-üzemeltetők – számára, hogy az e piacokra vonatkozó műszaki előírások és a keresletoldali válaszintézkedés képességei alapján határozzák meg az e piacokon való részvétel műszaki követelményeit. Az ilyen előírásoknak tartalmazniuk kell a beszerzési közösségek szolgáltatóinak részvételét is.

(9) A 2010/75/EU irányelv szerinti jelentés megtételekor és az említett irányelv 9. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül a tagállamok mérlegelik a legalább 50 MW teljes névleges bemenő hőteljesítményű, tüzelőanyag égetésével foglalkozó létesítmények energiahatékonysági szintjére vonatkozó adatok megadását a 2010/75/EU irányelvvel és a környezetszennyezés integrált megelőzéséről és csökkentéséről szóló, 2008. január 15-i 2008/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel ([1]) összhangban kidolgozott, vonatkozó elérhető legjobb technikák figyelembevételével.

([1]) HL L 24., 2008.1.29., 8. o.

▼B

A tagállamok arra ösztönözhetik az első albekezdésben említett létesítmények üzemeltetőit, hogy javítsák az éves átlagos nettó működési hatékonyságukat.

IV. FEJEZET

HORIZONTÁLIS RENDELKEZÉSEK

16. cikk

Megfelelő minősítési, akkreditációs és tanúsítási rendszerek hozzáférhetősége

(1) Amennyiben valamely tagállam úgy ítéli meg, hogy a technikai hozzáértés, objektivitás és megbízhatóság nemzeti szinten nem megfelelő, 2014. december 31-ig biztosítja tanúsítási rendszerek és/vagy egyenértékű képesítési rendszerek – ezen belül adott esetben megfelelő képzési programok – hozzáférhetőségét vagy hozzáférhetőségének előkészítését az energiahatékonysági szolgáltatásokat, energetikai auditokat és energiahatékonyság-javító intézkedéseket nyújtó szervezetek, energetikai vezetők számára, beleértve a 2010/31/EU irányelv 2. cikkének (9) bekezdésében meghatározott energetikai épületelem-szerelőket.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett rendszerek átláthatóságot biztosítsanak a fogyasztók számára, megbízhatóak legyenek és hozzájáruljanak a nemzeti energiahatékonysági célkitűzésekhez.

(3) A tagállamok nyilvánossá teszik az (1) bekezdésben említett tanúsítási és/vagy akkreditációs rendszereket vagy egyenértékű képesítési rendszereket, és egymással és a Bizottsággal együttműködnek a rendszerek összehasonlítása és elismerése során.

A tagállamok megteszik az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy a fogyasztók megismerjék a képesítési és/vagy tanúsítványi rendszerekhez való hozzáférés lehetőségeit a 18. cikk (1) bekezdésével összhangban.

17. cikk

Tájékoztatás és képzés

(1) A tagállamok biztosítják a rendelkezésre álló energiahatékonysági mechanizmusokra, pénzügyi és jogi keretekre vonatkozó információk átláthatóságát, valamint ezek széleskörű terjesztését a fogyasztók, építők, építészek, mérnökök, környezetvédelmi és energetikai auditorok, valamint a 2010/31/EU irányelvben meghatározott építőelemek telepítői részére.

A tagállamok ösztönzik azt, hogy az energiahatékonyság-javító intézkedések finanszírozásában való – többek között a köz- és magánszféra közötti partnerségek létrehozása útján történő – részvétel lehetőségeiről tájékoztassák a bankokat és más pénzügyi intézményeket.

(2) A tagállamok megfelelő feltételeket hoznak létre a piaci szereplők számára, hogy azok az energiahatékonysággal kapcsolatban megfelelő és célzott tájékoztatást és tanácsadást nyújtsanak az energiafogyasztók számára.

(3) A Bizottság megvizsgálja azon intézkedéseinek hatását, amelyek célja a többek között az európai szociális párbeszédet magában foglaló fórumok fejlesztésének támogatása az energiahatékonysági képzési programok előmozdításában, majd a Bizottság adott esetben további intézkedéseket terjeszt elő. A Bizottság ösztönzi az európai szociális partnereket az energiahatékonyságról szóló megbeszéléseik folytatására.

▼B

(4) A tagállamok – az érintett felek, többek között a helyi és regionális hatóságok közreműködésével – támogatják az olyan megfelelő tájékoztató, figyelemfelkeltő és képzési kezdeményezéseket, amelyek a polgárok számára tájékoztatást nyújtanak az energiahatékonyság-javító intézkedések megtételének előnyeiről és gyakorlati ésszerűségéről.

(5) A Bizottság ösztönzi a tagállamokban alkalmazott legjobb energiahatékonysági gyakorlatok cseréjét és széles körben való elterjesztését.

18. cikk

Energiahatékonysági szolgáltatások

(1) A tagállamok az alábbi intézkedésekkel mozdítják elő az energiahatékonysági szolgáltatások piacát és a kkv-k e piachoz való hozzáférését:

a) világos és könnyen hozzáférhető információk rendelkezésre bocsátása az alábbiakkal kapcsolatban:

   i. a rendelkezésre álló energiahatékonysági szolgáltatási szerződések és az ilyen szerződésekbe az energiamegtakarítás és a végső felhasználók jogainak garantálása érdekében belefoglalandó záradékok;

   ii. az energiahatékonysági szolgáltatások támogatására rendelkezésre álló pénzügyi eszközök, ösztönzők, támogatások és kölcsönök;

b) a tanúsító megjelölések – többek között az iparkamarák általi – kidolgozásának ösztönzése;

c) a 16. cikk szerint képesített és/vagy tanúsított rendelkezésre álló energiahatékonysági szolgáltatók, valamint képesítéseik és/vagy tanúsítványaik jegyzékének nyilvánosságra hozatala és rendszeres aktualizálása, vagy egy olyan felület biztosítása, amelyen keresztül az energiahatékonysági szolgáltatók információt tehetnek közzé;

d) a közszféra támogatása az energiahatékonysági szolgáltatási ajánlatok kiaknázásában, különösen épületfelújítások esetében, az alábbiak révén:

   i. olyan szerződésminták biztosítása az energiahatékonyság-alapú szerződéshez, amelyek legalább a XIII. mellékletben szereplő elemeket tartalmazzák;

   ii. tájékoztatás nyújtása az energiahatékonyság-alapú szerződéssel kapcsolatos legjobb gyakorlati módszerekről, amennyiben rendelkezésre állnak, az életciklus-megközelítésre épülő költség-haszon elemzéseket is beleértve.

▼M4

_____

▼B

(2) A tagállamok adott esetben az alábbiak révén támogatják az energiahatékonysági szolgáltatások piacának megfelelő működését:

a) olyan kapcsolattartó pontok kijelölése és azok elérhetőségének nyilvánossá tétele, amelyeken keresztül a végső felhasználók hozzájuthatnak az (1) bekezdésben említett információkhoz;

b) szükség esetén intézkedések meghozatala az energiahatékonyság-alapú szerződést, valamint az energiamegtakarítási intézkedések meghatározását és/vagy végrehajtását szolgáló egyéb energiahatékonysági szolgáltatási modelleket akadályozó szabályozási és nem szabályozási korlátok felszámolására;

▼B

c) annak fontolóra vétele, hogy az energiahatékonysági szolgáltatási szerződésekből eredő panaszok hatékony kezelésének és az ilyen szerződésekből adódó viták hatékony peren kívüli rendezésének biztosítására független mechanizmust hoznak létre, vagy már egy létező intézményt, például az ombudsmant, ruháznak fel ezzel a szereppel;

d) annak lehetővé tétele a független piaci közvetítők számára, hogy azok a keresleti és kínálati oldalon is ösztönzőleg hathassanak a piac fejlődésére.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az energiaelosztók, az elosztórendszer-üzemeltetők és a kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások ne folytassanak olyan tevékenységeket, amelyek meggátolhatják az energiahatékonysági szolgáltatások és az egyéb energiahatékonyságjavító intézkedések iránti keresletet és azok teljesítését, illetve amelyek akadályozhatják az ilyen szolgáltatások vagy intézkedések piacának fejlődését, beleértve a versenytársak piacról történő kizárását és a piaci erőfölénnyel való visszaélést.

19. cikk

Az energiahatékonyság előmozdítását célzó egyéb intézkedések

(1) A tagállamok értékelik az energiahatékonyságot akadályozó szabályozási és nem szabályozási korlátokat, és szükség esetén megfelelő intézkedéseket tesznek azok elhárítására, a tulajdonjogra és a bérletre vonatkozó tagállami alapelvek sérelme nélkül, különös tekintettel a következőkre:

a) az ösztönzőknek az épületek tulajdonosai és bérlői, illetve több tulajdonos közötti megosztása annak biztosítása céljából, hogy a felek ne mondjanak le azokról az általuk egyébként mérlegelt, energiahatékonyság-javító beruházásokról, amelyeket csak azért nem hajtanak végre, mert nem élveznék az összes kedvezményt, vagy mert nincsen szabályozva a költségek és hasznok közöttük történő megosztása, azaz mert például hiányoznak a több tulajdonos tulajdonát képező ingatlanokkal kapcsolatos döntéshozatali eljárásokra vonatkozó nemzeti szabályok és intézkedések;

b) a közbeszerzéssel, valamint az éves költségvetéssel és számvitellel kapcsolatos jogszabályi és szabályozási intézkedések és igazgatási gyakorlatok, annak érdekében, hogy azok ne riasszák el az egyes közintézményeket az energiahatékonyság-javító és a várható életciklus-költségeket minimalizáló beruházásoktól, valamint az energiahatékonyság-alapú szerződés és egyéb, hosszú távú szerződéseken alapuló, harmadik fél általi finanszírozási mechanizmusok igénybevételétől.

A korlátok megszüntetését célzó ezen intézkedések magukban foglalhatnak ösztönzőket, magukban foglalhatják jogszabályi és szabályozási intézkedések hatályon kívül helyezését vagy módosítását, útmutatók és értelmező közlemények elfogadását, illetve az adminisztratív eljárások egyszerűsítését is. Ezek az intézkedések az energiahatékonysággal kapcsolatos képzés, specifikus információk és technikai segítségnyújtás biztosításával is kombinálhatók.

(2) Az (1) bekezdésben említett korlátok és intézkedések értékeléséről a Bizottságot a 24. cikk (2) bekezdésében említett első nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervben értesíteni kell. A Bizottság ösztönzi az ezzel kapcsolatos nemzeti legjobb gyakorlatok cseréjét.

▼B

20. cikk

Nemzeti energiahatékonysági alap, pénzügyi és technikai támogatás

(1) A több finanszírozási forrásból származó előnyök maximalizálása érdekében a tagállamok – az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. és 108. cikkének sérelme nélkül – elősegítik az energiahatékonyság-javító intézkedések számára rendelkezésre álló pénzügyi eszközök létrehozását vagy a meglévő eszközök ilyen célú felhasználását.

(2) A Bizottság adott esetben közvetlenül vagy európai pénzügyi intézményeken keresztül segítséget nyújt a tagállamoknak a pénzügyi eszközök és technikai támogatási programok létrehozásában a különböző ágazatok energiahatékonyságának növelése céljából.

(3) A Bizottság – például a szabályozó testületek éves ülései, az intézkedések tagállami végrehajtására vonatkozó információkat tartalmazó nyilvános adatbázisok, valamint az országok közötti összehasonlítás révén – elősegíti a legjobb gyakorlatok cseréjét az illetékes nemzeti vagy regionális hatóságok vagy szervek között.

▼M3

(3a) Az energiahatékonysági intézkedések és az energetikai felújítások magánfinanszírozásának mobilizálása céljából a Bizottság – a 2010/31/EU irányelvvel összhangban – párbeszédet kezd az állami és a magán pénzügyi intézményekkel, hogy feltérképezze az általa hozandó lehetséges intézkedéseket.

(3b) A (3a) bekezdésben említett intézkedések a következőkre terjednek ki:

a) tőkeberuházások bevonása az energiahatékonyság területére az energiamegtakarítás pénzügyi kockázatkezelésre gyakorolt tágabb hatásainak figyelembevételével;

b) az energetikai és pénzügyi teljesítményre vonatkozó jobb adatok biztosítása a következők révén:

   i. annak további vizsgálata, hogy az energiahatékonyságba történő beruházások miként javítják az alapul szolgáló eszközértéket;

   ii. az energiahatékonyságba történő beruházások nem energetikai természetű előnyeinek pénzbeli értékbecslésére irányuló tanulmányok támogatása.

(3c) Az energiahatékonysági intézkedések és az energetikai felújítások magánfinanszírozásának mobilizálása céljából a tagállamok ezen irányelv végrehajtása során:

a) mérlegelik, miként lehetséges a 8. cikk szerinti energetikai auditokat jobban felhasználni a döntéshozatal befolyásolására;

b) optimális mértékben kiaknázzák az „Intelligens finanszírozás – intelligens épületek” kezdeményezésben javasolt lehetőségeket és eszközöket.

(3d) A Bizottság 2020. január 1-jéig iránymutatást nyújt a tagállamok számára a magánbefektetések mozgósításáról.

▼B

(4) A tagállamok létrehozhatnak egy nemzeti energiahatékonysági alapot. Az alap célja a nemzeti energiahatékonysági kezdeményezések támogatása.

(5) A tagállamok lehetővé tehetik, hogy az 5. cikk (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségeket az érintettek úgy teljesítsék, hogy a nemzeti energiahatékonysági alapba évente befizetnek egy olyan összeget, amely megegyezik az ezen kötelezettségek teljesítéséhez szükséges beruházások összegével.

(6) A tagállamok előírhatják, hogy a kötelezett felek a 7. cikk (1) bekezdésben meghatározott kötelezettségeiket úgy teljesítsék, hogy a nemzeti energiahatékonysági alapba évente befizetnek egy olyan összeget, amely megegyezik az ezen kötelezettségek teljesítéséhez szükséges beruházások összegével.

(7) A tagállamok a 406/2009/EK határozat szerinti éves kibocsátási jogosultságaikból befolyó bevételeiket felhasználhatják innovatív finanszírozási mechanizmusok kidolgozására annak érdekében, hogy az 5. cikkben említett, az épületek energiahatékonyságának javítására irányuló célkitűzésnek gyakorlati hatása legyen.

21. cikk

Átváltási tényezők

Az energiamegtakarítás összehasonlításához és összevethető mértékegységre történő átváltásához a IV. mellékletben foglalt átváltási tényezők alkalmazandók, kivéve, ha más átváltási tényezők használata indokolt.

V. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

22. cikk

Felhatalmazáson alapuló jogi aktusok

(1) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 23. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogadjon el a 14. cikk (10) bekezdésének második albekezdésében említett egységes hatásfok-referenciaértékek felülvizsgálata céljából.

▼M3

(2) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 23. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el ezen irányelv módosítása érdekében az I–V., a VII–X. és a XII. mellékletben foglalt értékeknek, számítási módszereknek, alapértelmezett primerenergia-együtthatónak és követelményeknek a technikai fejlődéshez történő hozzáigazítása céljából.

▼B

23. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A Bizottság az e cikkben meghatározott feltételek mellett felhatalmazást kap felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására.

▼M3

(2) A Bizottságnak a 22. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása ötéves időtartamra szól 2018. december 24-től kezdődő hatállyal. A Bizottság legkésőbb kilenc hónappal az ötéves időtartam letelte előtt jelentést készít a felhatalmazásról. A felhatalmazás hallgatólagosan meghosszabbodik a korábbival megegyező időtartamra, amennyiben az Európai Parlament vagy a Tanács nem ellenzi a meghosszabbítást legkésőbb három hónappal minden egyes időtartam letelte előtt.

▼B

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 22. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban megjelölt felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

▼M3

(3a) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadása előtt a Bizottság a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban [1] foglalt elveknek megfelelően konzultál az egyes tagállamok által kijelölt szakértőkkel.

▼B

(4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti az Európai Parlamentet és a Tanácsot e jogi aktus elfogadásáról.

(5) A 22. cikk értelmében elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

24. cikk

A végrehajtás felülvizsgálata és nyomon követése

(1) A tagállamok 2013-tól kezdődően minden év április 30-ig a XIV. melléklet 1. részével összhangban jelentést tesznek a nemzeti energiahatékonysági célkitűzések felé tett előrelépésről. A jelentés részét képezheti a tagállamok és az Unió gazdaságpolitikáira vonatkozó átfogó iránymutatásokról szóló, 2010. július 13-i 2010/410/EU tanácsi ajánlásban [2] említett nemzeti reformprogramoknak.

▼M4

_____

▼B

(3) A Bizottság értékeli az éves jelentéseket és a nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveket, valamint azt, milyen mértékű előrelépést tettek a tagállamok a 3. cikk (1) bekezdésében előírt nemzeti energiahatékonysági célkitűzések teljesítése, valamint ezen irányelv végrehajtása irányában. A Bizottság az értékelést megküldi az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. A jelentések és a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek értékelése alapján a Bizottság ajánlásokat tehet a tagállamoknak.

[1] HL L 123., 2016.5.12., 1. o.
[2] HL L 191., 2010.7.23., 28. o.

▼B

(4) A Bizottság figyelemmel kíséri az ezen irányelv végrehajtásának a 2003/87/EK, a 2009/28/EK és a 2010/31/EU irányelvre, a 406/2009/EK határozatra, valamint az egyes, főként a 2010/2/EU határozatban meghatározottak szerint a CO_2-kibocsátásáthelyezés kockázatának jelentős mértékben kitett ipari ágazatokra gyakorolt hatását.

▼M3

(4a) Az energiaunió helyzetéről szóló jelentéssel összefüggésben a Bizottság az (EU) 2018/1999 rendelet 35. cikkének (1) bekezdésével és 35. cikke (2) bekezdésének c) pontjával összhangban jelentést tesz a szén-dioxid-piac működéséről, figyelembe véve az ezen irányelv végrehajtásából eredő hatásokat.

▼B

(5) A Bizottság első alkalommal az első nemzeti energiahatékonysági cselekvési terv értékelésekor, majd ezt követően háromévente felülvizsgálja, hogy továbbra is lehetőséget kell-e biztosítani a 14. cikk (6) bekezdésében meghatározott mentességek engedélyezésére. Amennyiben a felülvizsgálat szerint a mentességek fenntartásának bármely kritériuma a hőterhelés rendelkezésre állásának, valamint a mentességet élvező létesítmények valós működési feltételeinek fényében már nem teljesül, a Bizottság megfelelő intézkedéseket javasol.

(6) A tagállamok minden évben április 30-ig benyújtják a Bizottságnak a nagy és kis hatásfokú kapcsolt energiatermelésen keresztüli nemzeti villamosenergia- és hőtermelésről és annak a teljes hő- és villamosenergia-termeléshez viszonyított arányáról szóló, az I. mellékletben bemutatott módszertan szerint elkészített statisztikákat. Ezenfelül éves statisztikai jelentést nyújtanak be a kapcsolt energiatermelésből származó hő- és villamosenergia-kapacitásról és a kapcsolt energiatermeléshez használt tüzelőanyagokról, valamint a távfűtés/távhűtés-előállításról és -kapacitásról, a teljes hő- és villamosenergia-termelés és -kapacitás arányában. A tagállamok a II. mellékletben ismertetett módszer szerinti statisztikai jelentést nyújtanak be a kapcsolt energiatermeléssel elért primerenergia-megtakarításról is.

(7) A Bizottság a 3. cikk (2) bekezdésében említett értékelést – szükség esetén a további intézkedésekre irányuló javaslatokkal együtt – 2014. június 30-ig benyújtja az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

(8) A Bizottság a 2004/18/EK irányelvben meghatározott követelményeket figyelembe véve 2015. december 5. felülvizsgálja a 6. cikk végrehajtásának hatékonyságát, és erről jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. E jelentéssel együtt adott esetben további intézkedésekre irányuló javaslatokat is be kell nyújtani.

(9) A Bizottság 2016. június 30-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a 7. cikk végrehajtásáról. A jelentéssel együtt adott esetben az alábbi egy vagy több célból jogalkotási javaslatot kell benyújtani:

a) a 7. cikk (1) bekezdésében megállapított végső határidő módosítása;

▼B

b) a 7. cikk (1), (2) és (3) bekezdésében szereplő követelmények felülvizsgálata;

c) kiegészítő közös követelmények megállapítása, különösen a 7. cikk (7) bekezdésében említett kérdéssel összefüggésben.

(10) A Bizottság 2018. június 30-ig értékeli a tagállamok által a 19. cikk (1) bekezdésében említett szabályozási és nem szabályozási korlátok csökkentése terén elért előrehaladást; az értékelést adott esetben további intézkedésekre vonatkozó javaslatok követik.

(11) A Bizottság az (1) és (2) bekezdés szerinti jelentéseket elérhetővé teszi a nyilvánosság számára.

▼M3

(12) A Bizottság 2019. december 31-ig értékeli a kis- és középvállalkozások fogalommeghatározása végrehajtásának a 8. cikk (4) bekezdése alkalmazásában történő használata hatékonyságát, és erről jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. Adott esetben a Bizottság e jelentés benyújtását követően a lehető leghamarabb jogalkotási javaslatokat fogad el.

(13) A Bizottság 2021. január 1-jéig elvégzi annak értékelését, hogy milyen energiahatékonysági potenciált rejt az energia átalakítása, átvitele, szállítása és tárolása, és erről jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. A jelentéshez adott esetben jogalkotási javaslatokat kell csatolni.

(14) A Bizottság – kivéve abban az esetben, ha időközben javaslat született a földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról szóló 2009/73/EK irányelv kiskereskedelmi piacokra vonatkozó rendelkezéseinek módosítására – 2021. december 31-ig értékelést végez és jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a földgázra vonatkozó mérési, fogyasztási és számlainformációkkal kapcsolatos rendelkezésekről annak céljából, hogy adott esetben összehangolja azokat a 2009/72/EK irányelv villamos energiára vonatkozó releváns rendelkezéseivel annak érdekében, hogy javuljon a fogyasztók védelme, és hogy a végső felhasználók gyakrabban kapjanak egyértelmű és naprakész tájékoztatást földgázfogyasztásukról, valamint hogy szabályozzák az energiafogyasztásukat. Adott esetben a Bizottság e jelentés benyújtását követően a lehető leghamarabb jogalkotási javaslatokat fogad el.

(15) A Bizottság 2024. február 28-ig, majd azt követően ötévente értékeli ezen irányelvet, és erről jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

Az értékelés az alábbiakra terjed ki:

a) annak vizsgálata, hogy 2030 után ki kell-e igazítani az 5. cikkben megállapított követelményeket és alternatív megközelítést;

b) ezen irányelv általános hatékonyságának értékelése, valamint annak vizsgálata, hogy az Egyesült Nemzetek Éghajlatváltozási Keretegyezménye Részes Feleinek 21. konferenciáját követően az éghajlatváltozásról szóló 2015. évi Párizsi Megállapodás ([1]) célkitűzéseivel összhangban, valamint a gazdaság és az innováció területén bekövetkezett fejlemények tükrében szükség van-e az Unió energiahatékonysági szakpolitikájának további kiigazítására.

Az említett jelentéshez adott esetben további intézkedésekre irányuló javaslatokat kell csatolni.

([1]) HL L 282., 2016.10.19., 4. o.

▼B

25. cikk

Online platform

A Bizottság ezen irányelv nemzeti, regionális és helyi szintű gyakorlati végrehajtásának ösztönzésére online platformot hoz létre. E platform a gyakorlatokkal, a teljesítménymméréssel, a hálózatépítési tevékenységekkel, valamint az innovatív gyakorlatokkal kapcsolatos tapasztalatok cseréjének támogatását szolgálja.

26. cikk

Bizottsági eljárás

(1) A Bizottság munkáját egy bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.

(2) Az e bekezdésre való hivatkozás esetén a 182/2011/EU rendelet 4. cikke alkalmazandó.

27. cikk

Módosítások és hatályon kívül helyezés

(1) A 2006/32/EK irányelv 2014. június 5-én, annak 4. cikke (1)–(4) bekezdése, valamint I., III. és IV. melléklete kivételével, a nemzeti jogba történő átültetésére meghatározott határidővel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket nem érintve, hatályát veszti. A 2006/32/EK irányelv 4. cikkének (1)–(4) bekezdése, valamint I., III. és IV. melléklete 2017. január 1-jével veszti hatályát.

A 2004/8/EK irányelv 2014. június 5-én, a nemzeti jogba történő átültetésére meghatározott határidővel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket nem érintve, hatályát veszti.

A 2006/32/EK és a 2004/8/EK irányelvre való hivatkozásokat ezen irányelvre történő hivatkozásként kell értelmezni, a XV. mellékletben található megfelelési táblázattal összhangban.

(2) A 2010/30/EU irányelv 9. cikkének (1) és (2) bekezdését 2014. június 5-i hatállyal el kell hagyni.

(3) A 2009/125/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A következő preambulumbekezdés kerül beillesztésre:

„(35a) Az épületek energiahatékonyságáról szóló, 2010. május 19-i 2010/31/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) előírja a tagállamok számára, hogy a külső térelhatárolók részét képező épületelemekre vonatkozóan energiahatékonysági követelményeket, a meglévő épületekbe beépített épületgépészeti rendszerek általános energiateljesítménye, megfelelő beszerelése, valamint megfelelő méretezése, beállítása és ellenőrzése tekintetében pedig rendszerkövetelményeket határozzanak meg. Ezen irányelv célkitűzéseivel összeegyeztethető, hogy ezek a követelmények bizonyos körülmények esetén korlátozzák az energiával kapcsolatos olyan termékek beszerelését, amelyek megfelelnek ennek az irányelvnek és az azt végrehajtó intézkedéseknek, feltéve hogy az ilyen követelmények nem jelentenek indokolatlan piaci akadályt.

(*) HL L 153., 2010.6.18., 13. o.”

▼B

2. A 6. cikk (1) bekezdésének vége a következő mondattal egészül ki:

„Ez nem érinti a tagállamok által a 2010/31/EU irányelv 4. cikkének (1) bekezdésével és 8. cikkével összhangban meghatározott energiahatékonysági- és rendszerkövetelményeket.”

28. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2014. június 5-ig megfeleljenek.

Az első albekezdéstől eltérve a tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a 4. cikknek, az 5. cikk (1) bekezdése első albekezdésének, az 5. cikk (5) bekezdésének, az 5. cikk (6) bekezdésének, a 7. cikk (9) bekezdése utolsó albekezdésének, a 14. cikk (6) bekezdésének, a 19. cikk (2) bekezdésének, a 24. cikk (1) bekezdésének és a 24. cikk (2) bekezdésének, valamint az V. melléklet 4. pontjának az ezekben szereplő határidőkig megfeleljenek.

E rendelkezések szövegét a tagállamok haladéktalanul megküldik a Bizottságnak.

A tagállamok által elfogadott rendelkezéseknek hivatkozniuk kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

29. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

30. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

▼B

I. MELLÉKLET

A KAPCSOLT ENERGIATERMELÉSBŐL SZÁRMAZÓ VILLAMOS ENERGIA KISZÁMÍTÁSÁNAK ÁLTALÁNOS ELVEI

I. Rész

Általános elvek

A kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia kiszámításához felhasznált értékek meghatározása az adott egység várható vagy tényleges rendeltetésszerű használata során tapasztaltak alapján történik. A mikroegységek esetében a számítást hiteles értékekre lehet alapozni.

a) A kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia mennyiségét a következő esetekben az adott egységnek a főgenerátorok generátorkapcsán mért teljes évi villamosenergia-termelésével azonosnak kell tekinteni:

   i. a II. részben említett b), d), e), f), g), valamint h) típusú, kapcsolt energiatermelő egységek esetében, amelyeknek a tagállamok által megállapított éves összhatásfoka legalább 75 %; és

   ii. a II. részben említett a) és c) típusú kapcsolt energiatermelő egységek esetében, amelyeknek a tagállamok által megállapított éves összhatásfoka legalább 80 %.

b) Azon kapcsolt energiatermelő egységek esetében, amelyek nem érik el az a) pont i. alpontjában megállapított éves összhatásfokot (a II. részben említett b), d), e), f), g), valamint h) típusú, kapcsolt energiatermelő egységek), illetve azon kapcsolt energiatermelő egységek esetében, amelyek nem érik el az a) pont ii. alpontjában megállapított éves összhatásfokot (a II. részben említett a) és c) típusú, kapcsolt energiatermelő egységek), a kapcsolt energiatermelést a következő képlet szerint kell kiszámítani:

   $E_{CHP} = H_{CHP} * C$

   ahol:

   E_{CHP} a kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia mennyisége,

   C a villamos energia/hő arány,

   H_{CHP} a kapcsolt energiatermelésből származó hasznos hő mennyisége (e célból úgy kell számítani, hogy a teljes hőtermelésből kivonjuk a külön kazánokban termelt hőmennyiséget vagy azt a frissgőzelvételt, amelyet a gőztermelés során vesznek le a turbina előtt).

   A kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia számításához a tényleges villamos energia/hő arányt kell felhasználni. Amennyiben valamely, kapcsolt energiatermelő egység tényleges villamos energia/hő aránya nem ismert, a következő alapértékekkel kell számolni, különösen statisztikai számítások céljából, a II. részben említett a), b), c), d) és e) típusú, kapcsolt energiatermelő egységek esetében, feltéve, hogy a számított kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia értéke kisebb az egység tényleges összvillamosenergia-termelésénél, vagy megegyezik azzal:

Egység típusa	Alapértelmezett villamos energia/hő arány (C)
Gázturbinás erőmű kombinált ciklussal	0,95
Ellennyomású gőzturbina	0,45
Kondenzációs megcsapolásos (elvételes) gőzturbina	0,45
Gázturbinás erőmű	0,55
Belső égésű motor	0,75

▼B

Ha a tagállamok a II. részben említett f), g), h), i), j) és k) típusú, kapcsolt energiatermelő egységek esetében a villamos energia/hő arányra standardértékeket vezetnek be, ezeket a standardértékeket közzé kell tenni és közölni kell Bizottsággal.

c) Amennyiben a kapcsolt energiatermeléshez felhasznált tüzelőanyag energiatartalmának egy részét vegyi anyagok formájában visszanyerik és azokat újra felhasználják, ezt a részt le kell vonni a felhasznált tüzelőanyag mennyiségéből, mielőtt az a) és b) pontban említett összhatásfok kiszámítását elvégeznék.

d) A tagállamok a villamos energia/hő arányt az alacsonyabb kapacitású üzemmódban végzett kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia és hasznos hő arányaként is meghatározhatják az adott energiatermelő egység üzemeltetési adatainak felhasználásával.

e) A tagállamok az a) és b) pont szerinti számítások céljából az egyévestől eltérő jelentéstételi időszakot is alkalmazhatnak.

II. Rész

Az ezen irányelv hatókörébe tartozó kapcsolt energiatermelési technológiák

a) Gázturbinás erőmű kombinált ciklussal;

b) ellennyomású gőzturbina;

c) kondenzációs megcsapolásos (elvételes) gőzturbina;

d) gázturbinás erőmű;

e) belső égésű motor;

f) mikroturbinák;

g) stirlingmotorok;

h) üzemanyagcellák;

i) gőzgépek;

j) organikus „Rankine” ciklusok;

k) bármely egyéb típusú technológia vagy ezek kombinációja, amely a 2. cikk 30. pontjában megfogalmazott meghatározás alá tartozik.

A kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia mennyiségének kiszámításához használandó általános elvek végrehajtása és alkalmazása során a tagállamok a 2004/8/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv II. mellékletének végrehajtására és alkalmazására vonatkozó részletes iránymutatás létrehozásáról szóló, 2008. november 19-i bizottsági 2008/952/EK határozattal ([1]) létrehozott részletes útmutatókat követik.

([1]) HL L 338., 2008.12.17., 55. o.

▼B

II. MELLÉKLET

A KAPCSOLT ENERGIATERMELÉSI FOLYAMAT HATÁSFOKÁNAK MEGHATÁROZÁSÁRA SZOLGÁLÓ MÓDSZER

A kapcsolt energiatermelés hatásfoka és a primerenergia-megtakarítás kiszámításához felhasznált értékek meghatározása az adott egység várható vagy tényleges, rendeltetésszerű használata során tapasztaltak alapján történik.

a) Nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés

Ezen irányelv alkalmazásában a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésnek a következő követelményeknek kell megfelelnie:

— a kapcsolt energiatermelő egységekből származó kapcsolt energiatermelésnek a b) pont szerint számítva legalább 10 %-os primerenergia-megtakarítást kell elérnie a külön hőtermelésre, illetve külön villamosenergia-termelésre vonatkozó referenciaértékekhez képest,

— a primerenergia-megtakarítást biztosító, kapcsolt energiatermelő kis- és mikroegységek termelése nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésnek minősíthető.

b) A primerenergia-megtakarítás számításának módja

Az I. melléklettel összhangban meghatározott kapcsolt energiatermelésből származó primerenergia-megtakarítás kiszámítását a következő képlet alapján kell elvégezni:

$$PES = \left(1 - \frac{1}{\frac{CHPH\eta}{RefH\eta} + \frac{CHPE\eta}{RefE\eta}}\right) \times 100\%$$

ahol:

PES a primerenergia-megtakarítás,

CHP Hη a kapcsolt energiatermelés hőtermelési hatásfoka, amelyet az éves hasznos hőtermelésnek a kapcsolt energiatermelésből származó hasznos hő és villamos energia előállítására felhasznált tüzelőanyag mennyiségével történő elosztásával lehet meghatározni,

Ref Hη a külön hőtermelés hatásfokának referenciaértéke,

CHP Eη a kapcsolt energiatermelésből származó villamosenergia-termelés hatásfoka, amelyet a kapcsolt energiatermelésből származó éves villamos energiának a kapcsolt energiatermelésből származó hasznos hő és villamos energia előállítására felhasznált tüzelőanyag mennyiségével történő elosztásával lehet meghatározni. Ha a kapcsolt energiatermelő egység mozgási energiát is előállít, a kapcsolt energiatermelésből származó éves villamos energia mennyiségét meg lehet növelni egy olyan kiegészítő értékkel, amely a mozgási energia mennyiségével egyenértékű villamos energiának felel meg. Ez a kiegészítő elem azonban nem jogosít fel arra, hogy a 14. cikk (10) bekezdésének megfelelően származási garanciát állítsanak ki.

Ref Eη a külön villamosenergia-termelés hatásfokának referenciaértéke.

c) Az energiamegtakarítás alternatív számítási módszerrel történő kiszámítása

A tagállamok a kapcsolt hő- és villamos-, valamint mozgásienergia-termelésből származó primerenergia-megtakarítást az alábbi módon számíthatják ki anélkül, hogy az ugyanazon eljárásnak a nem kapcsolt energiatermelése keretében termelt hő és villamos energiarészek levonása érdekében az I. mellékletet alkalmaznák. Az ilyen termelést nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésnek lehet tekinteni, feltéve hogy az megfelel az e melléklet a) pontjában meghatározott hatásfok-követelményeknek, valamint ha a 25 MW-ot meghaladó teljesítményű kapcsolt energiatermelő egységek összhatásfoka

▼B

nagyobb, mint 70 %. Mindazonáltal az ilyen termelés során a kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia mennyiségének származási garancia kiállítása céljából, illetve statisztikai célokból történő meghatározását az I. melléklettel összhangban kell végezni.

Amennyiben egy folyamat primerenergia-megtakarítását a fent ismertetett alternatív számítási módszerrel számítják ki, a primerenergia-megtakarítást az e melléklet b) pontjában ismertetett képlet alapján kell kiszámítani az alábbi behelyettesítésekkel: CHP Hη helyett Hη és CHP Eη helyett Eη, ahol:

Hη a folyamat hőtermelési hatásfoka, amelyet úgy határoznak meg, hogy az éves hőtermelést elosztják a hő és villamos energia előállításához felhasznált tüzelőanyaggal.

Eη a folyamat villamos energia hatásfoka, amelyet úgy határoznak meg, hogy az éves villamosenergia-termelést elosztják a hő és villamos energia előállításához felhasznált tüzelőanyaggal. Ha a kapcsolt energiatermelő egység mozgási energiát is előállít, a kapcsolt energiatermelésből származó éves villamos energia mennyiségét meg lehet növelni egy olyan kiegészítő értékkel, amely a mozgási energia mennyiségével egyenértékű villamos energiának felel meg. Ez a kiegészítő elem azonban nem jogosít fel arra, hogy a 14. cikk (10) bekezdésének megfelelően származási garanciát állítsanak ki.

d) A tagállamok az e melléklet b) és c) pontja szerinti számítások elvégzéséhez az egyévestől eltérő más jelentéstételi időszakot is alkalmazhatnak.

e) A mikroegységek esetében a primerenergia-megtakarításra vonatkozó számítást hiteles értékekre lehet alapozni.

f) Hatásfok-referenciaértékek számítása külön hőtermelésre és villamosenergia-előállításra

Ezek az egységes hatásfok-referenciaértékek a vonatkozó tényezőkkel differenciált értékek mátrixából állnak, beleértve a létesítmény építésének évét, valamint a tüzelőanyag típusát is, és megfelelően dokumentált elemzésen kell alapulniuk, amely többek között figyelembe veszi a valóságos üzemi körülmények között végzett használatból származó adatokat, a tüzelőanyag-keveréket és az éghajlati tényezőket éppúgy, mint az alkalmazott kapcsolt energiatermelési technológiát.

A külön hőtermelésre és villamosenergia-előállításra vonatkozó, a b) pontban meghatározott képlettel összhangban számított hatásfok-referenciaértékek alakítják ki annak a külön hőtermelésnek és villamosenergia-előállításnak a működési hatásfokát, amelyek helyettesítésére a kapcsolt energiatermelési módszert szánják.

A hatásfok-referenciaértékeket a következő alapelvek szerint kell kiszámítani:

1. A kapcsolt energiatermelő egységek esetében a külön villamosenergia-termeléssel való összehasonlítás alapja az az elv, hogy azonos tüzelőanyag-kategóriákat hasonlítanak össze.

2. Az egyes kapcsolt energiatermelő egységeket az egység építésének évében a piacon rendelkezésre álló legjobb és gazdaságilag indokolható, külön hőtermelésre és villamosenergia-előállításra alkalmas technológiával hasonlítják össze.

3. A 10 évnél régebbi kapcsolt energiatermelő egységek hatásfok-referenciaértékeit a 10 éves egységek referenciaértékeinek szintjén kell rögzíteni.

4. A külön hőtermelésre és villamosenergia-előállításra vonatkozó hatásfok-referenciaértékeknek tükrözniük kell az egyes tagállamok közötti éghajlati eltéréseket.

▼B

III. MELLÉKLET

TERMÉKEKNEK, SZOLGÁLTATÁSOKNAK ÉS ÉPÜLETEKNEK A KÖZPONTI KORMÁNYZAT ÁLTALI BESZERZÉSE SORÁN ALKALMAZANDÓ ENERGIAHATÉKONYSÁGI KÖVETELMÉNYEK

A termékeket, szolgáltatásokat vagy épületeket beszerző központi kormányzatok, amennyiben ez összeegyeztethető a költséghatékonysággal, a gazdasági megvalósíthatósággal, a tágabban értelmezett fenntarthatósággal, a műszaki alkalmassággal, valamint a verseny megfelelő érvényesülésével:

a) amennyiben valamely termék a 2010/30/EU irányelv alapján elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktus vagy egy kapcsolódó bizottsági végrehajtási irányelv hatálya alá tartozik, csak olyan termékeket szerezhetnek be, amelyek megfelelnek a lehető legmagasabb energiahatékonysági osztályba való tartozás kritériumának, a verseny megfelelő biztosításának figyelembevétele mellett;

b) amennyiben valamely, az a) pontba nem tartozó termék az ezen irányelv hatálybalépését követően, a 2009/125/EK irányelv értelmében elfogadott végrehajtási intézkedés hatálya alá tartozik, csak olyan termékeket szerezhetnek be, amelyek megfelelnek az említett végrehajtási intézkedésben foglalt energiahatékonysági referenciaértékeknek;

c) csak olyan, az Amerikai Egyesült Államok kormánya és az Európai Közösség közötti, az irodai berendezések energiahatékonyságára vonatkozó címkézési programok összehangolásáról szóló megállapodás megkötéséről szóló, 2006. december 18-i 2006/1005/EK tanácsi határozat ([1]) hatálya alá tartozó irodai berendezéseket szerezhetnek be, amelyek megfelelnek legalább az e határozathoz csatolt megállapodás C. mellékletében felsoroltakkal egyenértékű energiahatékonysági követelményeknek;

d) csak olyan gumiabroncsokat szerezhetnek be, amelyek megfelelnek a gumiabroncsok üzemanyag-hatékonyság és más lényeges paraméterek tekintetében történő címkézéséről szóló, 2009. november 25-i 1222/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletben ([2]) meghatározott legmagasabb üzemanyag-hatékonysági osztályba történő besorolás kritériumainak. Ez a követelmény nem akadályozza meg a közintézményeket abban, hogy amennyiben azt biztonsági vagy közegészségügyi okok indokolják, a nedves tapadás vagy külső gördülési zaj szempontjából a legmagasabb osztályba tartozó gumiabroncsokat szerezzenek be;

e) a szolgáltatási szerződésekre kiírt pályázataikban előírják, hogy a szóban forgó szolgáltatások nyújtása céljából a szolgáltatók csak az a)–d) pontokban említett követelményeknek megfelelő termékeket lehet használnia szolgáltatások nyújtásakor. Ez a követelmény kizárólag a szolgáltatók által részben vagy egészben a szóban forgó szolgáltatás nyújtása céljára beszerzett új termékekre vonatkozik.

f) csak olyan épületeket vásárolhatnak vagy olyan épületek vonatkozásában írhatnak alá új bérleti szerződést, amelyek megfelelnek legalább az 5. cikk (1) bekezdésében említett, az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelményeknek, kivéve ha a vásárlás célja

   i. mélyfelújítás vagy lebontás;

   ii. a közintézmény esetében az épület viszonteladásra bocsátása anélkül, hogy a közintézmény azt saját céljaira használná, vagy

   iii. az épületnek egy kijelölt környezet részét képező épületként, illetve – különleges építészeti vagy történelmi értékénél fogva – hivatalosan védett épületként való megőrzése.

Az e követelményeknek való megfelelést a 2010/31/EU irányelv 11. cikkében említett energiahatékonysági-tanúsítvány útján ellenőrzik.

([1]) HL L 381., 2006.12.28., 24. o.
([2]) HL L 342., 2009.12.22., 46. o.

▼B

IV. MELLÉKLET

EGYES VÉGSŐ FELHASZNÁLÁSRA SZÁNT TÜZELŐANYAGOK ENERGIATARTALMA – ÁTVÁLTÁSI TÁBLÁZAT ([1])

Energiahordozó	kJ (nettó fűtőérték)	kgoe (nettó fűtőérték)	kWh (nettó fűtőérték)
1 kg koksz	28 500	0,676	7,917
1 kg kőszén	17 200–30 700	0,411–0,733	4,778–8,528
1 kg barnaszénbrikett	20 000	0,478	5,556
1 kg fekete lignit	10 500–21 000	0,251–0,502	2,917–5,833
1 kg barnaszén	5 600–10 500	0,134–0,251	1,556–2,917
1 kg olajpala	8 000–9 000	0,191–0,215	2,222–2,500
1 kg tőzeg	7 800–13 800	0,186–0,330	2,167–3,833
1 kg tőzegbrikett	16 000–16 800	0,382–0,401	4,444–4,667
1 kg fűtőolaj (nehézolaj)	40 000	0,955	11,111
1 kg könnyű fűtőolaj	42 300	1,010	11,750
1 kg motorbenzin (benzin)	44 000	1,051	12,222
1 kg paraffin	40 000	0,955	11,111
1 kg LPG (cseppfolyósított propán-bután gáz)	46 000	1,099	12,778
1 kg földgáz ([1])	47 200	1,126	13,10
1 kg LNG (cseppfolyósított földgáz)	45 190	1,079	12,553
1 kg fa (25 %-os nedvességtartalmú) ([2])	13 800	0,330	3,833
1 kg pellet/fabrikett	16 800	0,401	4,667
1 kg hulladék	7 400–10 700	0,177–0,256	2,056–2,972
1 MJ származtatott hő	1 000	0,024	0,278
1 kWh villamos energia	3 600	0,086	1 ([3])

Forrás: Eurostat.

([1]) 93 % metán.

([2]) A tagállamok más értékeket is alkalmazhatnak attól függően, hogy mely fafajta a leginkább használatos az adott tagállamban.

►M3 ([3]) Akkor alkalmazandó, ha az energiamegtakarítást a primer energia viszonylatában számítják ki a végsőenergia-fogyasztáson alapuló, alulról építkező módszer alkalmazásával. A kWh-ban kifejezett villamosenergia-megtakarítás esetében a tagállamok olyan együtthatót alkalmaznak, amelyet átlátható módszerrel állapítanak meg a primerenergia-fogyasztást befolyásoló nemzeti körülmények alapján, a tényleges megtakarítások pontos kiszámításának biztosítása érekében. Az említett körülményeknek alátámasztottnak és ellenőrizhetőnek kell lenniük, valamint objektív és megkülönböztetésmentes kritériumokon kell alapulniuk. A kWh-ban kifejezett villamosenergia-megtakarítás esetében a tagállamok alapértelmezett 2,1-es együtthatót alkalmazhatnak vagy élhetnek az ettől eltérő együttható meghatározására vonatkozó mérlegelési jogkörükkel, feltéve, hogy azt meg tudják indokolni. Ennek során a tagállamok figyelembe veszik az integrált nemzeti energia- és klímaterveikben foglalt energiamixüket, amely tervekről az (EU) 2018/1999 rendelettel összhangban a Bizottságot értesíteni kell. 2022. december 25-ig és azt követően négyévente a Bizottság a megfigyelt adatok alapján felülvizsgálja az alapértelmezett együtthatót. Ezen átdolgozás során figyelembe kell venni annak a más uniós jogra, például a 2009/125/EK irányelvre és az energiacímkézés keretének meghatározásáról és a 2010/30/EU irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2017. július 4-i (EU) 2017/1369 európai parlamenti és tanácsi rendeletre (HL L 198., 2017.7.28., 1. o.) gyakorolt hatásait. ◄

([1]) A tagállamok indokolt esetben alkalmazhatnak eltérő átváltási tényezőket.

▼M3

V. MELLÉKLET

Közös módszerek és elvek a 7., a 7a. és a 7b. cikk, valamint a 20. cikk (6) bekezdése szerinti energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek vagy más szakpolitikai intézkedések hatásának kiszámításához

1. Módszerek az adózási intézkedésekből származóktól eltérő energiamegtakarításnak a 7., a 7a. és a 7b. cikk, valamint a 20. cikk (6) bekezdése alkalmazásában történő kiszámításához.

   A kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek, illetve a végrehajtó állami hatóságok az energiamegtakarítás kiszámításához az alábbi módszereket alkalmazhatják:

   a) várható energiamegtakarítás, a hasonló létesítményekben végrehajtott korábbi, függetlenül ellenőrzött energiafejlesztések eredményeire tett hivatkozással. Az általános megközelítés „előzetes” megközelítésnek minősül;

   b) mért megtakarítás, amikor az intézkedés vagy intézkedéscsomag megvalósítása nyomán elért megtakarítás úgy kerül meghatározásra, hogy rögzítik az energiafelhasználás tényleges csökkenését, kellően figyelembe véve olyan, a fogyasztást befolyásolható tényezőket, mint az addicionalitás, a kihasználtság, a termelési szintek és az időjárás. Az általános megközelítés „utólagos” megközelítésnek minősül;

   c) nagyságrendi megtakarítás, amikor a megtakarítások műszaki becslését alkalmazzák. Ez a megközelítés csak akkor alkalmazható, amikor egy adott létesítmény tekintetében nehéz vagy aránytalanul költséges megbízható mért adatokat megállapítani; ilyen eset például egy attól eltérő kWh teljesítményű kompresszor vagy elektromos motor cseréje, mint amellyel kapcsolatban független megtakarítási adatokat mértek, vagy ha a szóban forgó becsléseket nemzeti szinten meghatározott módszertanok és referenciaértékek alapján végezték olyan, képesítéssel vagy akkreditációval rendelkező szakértők, akik függetlenek az érintett kötelezett, részt vevő vagy megbízott felektől;

   d) felmérésen alapuló megtakarítás, amikor a fogyasztóknak a tanácsokra, tájékoztató kampányokra, címkézési vagy tanúsítási rendszerekre vagy az okos mérésre adott reakcióit mérik fel. Ez a megközelítés csak a fogyasztói magatartás változásából fakadó megtakarítások esetében alkalmazható. Nem használható a fizikai intézkedések foganatosításából adódó megtakarításokra.

2. Az energiahatékonysági intézkedéshez fűződő, a 7. cikk, a 7a. és a 7b. cikk, valamint a 20. cikk (6) bekezdése alkalmazásában az energiamegtakarítás megállapításakor a következő elvek alkalmazandók:

   a) a megtakarításról bizonyítani kell, hogy többletmegtakarítás ahhoz képest, amelyre mindenképpen sor került volna, függetlenül a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek, vagy a végrehajtó állami hatóságok tevékenységétől. Annak meghatározásához, hogy mely megtakarítások jelenthetők be többletmegtakarításként, a tagállamok áttekintik, hogy hogy az adott szakpolitikai intézkedés hiányában hogyan alakulna az energiafogyasztás és -kereslet, figyelembe véve legalább a következő tényezőket: az energiafogyasztási trendek, a fogyasztói magatartás változása, a műszaki fejlődés, valamint az uniós és nemzeti szinten végrehajtott egyéb intézkedések által okozott változások.

   b) a kötelező erejű uniós jog végrehajtásából származó megtakarítások olyan megtakarításnak tekintendők, amelyekre mindenképpen sor került volna, ezért azokat a 7. cikk (1) bekezdése alkalmazásában nem lehet energiamegtakarításként bejelenteni. Ezen követelménytől eltérve, a meglévő épületek felújításához kapcsolódó megtakarítások a 7. cikk (1) bekezdése alkalmazásában bejelenthetők energiamegtakarításként, amennyiben biztosítva van az ezen melléklet 3. pontjának h) alpontjában említett lényegességi kritérium teljesülése. Az új épületekre vonatkozóan a 2010/31/EU irányelv átültetése előtt meghatározott nemzeti minimumkövetelmények végrehajtásából származó megtakarítások a 7. cikk (1) bekezdésének a) pontja alkalmazásában bejelenthetők energiamegtakarításként, amennyiben biztosítva van az ezen melléklet 3. pontjának h) alpontjában említett lényegességi kritérium teljesülése, és amennyiben a tagállamok e megtakarításokról a nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveikben a 24. cikk (2) bekezdésével összhangban beszámoltak.

▼M3

c) a megtakarítások csak akkor írhatók jóvá, ha azok meghaladják az alábbi szinteket:

i. a 443/2009/EK ([1]), illetve az 510/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ([2]) végrehajtását követő uniós kibocsátási követelmények az új személygépkocsikra és az új könnyű haszongépjárművekre vonatkozóan;

ii. a 2009/125/EK irányelv szerinti végrehajtási intézkedések végrehajtását követően bizonyos, energiafogyasztást befolyásoló termékek piacról való kivonására vonatkozó uniós követelmények.

d) a termékek, berendezések, közlekedési rendszerek, járművek és üzemanyagok, épületek és épületelemek, folyamatok vagy piacok energiahatékonysági szintjének növelését ösztönző célú szakpolitikák megengedettek.

e) a kisléptékű, fogyasztásközeli megújulóenergia-technológiák épületekbe való beépítését vagy épületekre való felszerelését támogató intézkedéseket figyelembe lehet venni a 7. cikk (1) bekezdése szerinti energiamegtakarításra vonatkozó kötelezettség teljesítése tekintetében, feltéve, hogy ellenőrizhető, és mérhető vagy felbecsülhető energiamegtakarítást eredményeznek. A megtakarítások kiszámításának meg kell felelnie az e mellékletben foglalt követelményeknek.

f) a hatékonyabb termékek és járművek elterjedésének felgyorsítására irányuló szakpolitikák tekintetében teljes jóváírás igényelhető, feltéve, hogy az említett elterjedés bizonyítottan a termék vagy a jármű átlagos várható élettartamának lejárta előtt valósul meg, vagy azt megelőzően, hogy a terméket vagy a járművet normál esetben lecserélnék, és a megtakarítást csak a lecserélendő termék vagy jármű átlagos várható élettartamának lejártáig tartó időszakra jelentik be.

g) az energiahatékonysági intézkedések elterjedésének előmozdítása terén a tagállamok adott esetben gondoskodnak a termékekre, a szolgáltatásokra és az intézkedések végrehajtására vonatkozó minőségi előírások fenntartásáról, illetve ilyen előírások hiányában azok bevezetéséről.

h) a régiók közötti éghajlati eltérések figyelembevétele érdekében a tagállamok választhatják azt, hogy a megtakarításokat hozzáigazítják egy standard értékhez, vagy hogy a különböző megtakarításokat egyeztetik a régiók közötti hőmérsékleti ingadozással.

i) az energiamegtakarítás kiszámítása során figyelembe kell venni az intézkedések élettartamát és azt, hogy idővel milyen arányban csökkennek a megtakarítások. Ezt a kiszámítást az egyes egyéni fellépések által a végrehajtásuk időpontjától 2020. december 31-ig vagy adott esetben 2030. december 31-ig tartó időszakban majd elért megtakarítások összeadásával kell elvégezni. A tagállamok ehelyett bevezethetnek más olyan módszert is, amely a becslések szerint legalább ugyanolyan teljes megtakarításmennyiséget eredményez. Más módszerek használata esetén a tagállamok biztosítják, hogy az e módszerrel kiszámított energiamegtakarítás teljes mennyisége ne haladja meg az energiamegtakarítás azon mennyiségét, amelyet annak eredményeképpen kaptak volna, ha összeszámolják az egyes egyéni fellépések által a végrehajtásuk időpontjától 2020. december 31-ig vagy adott esetben 2030. december 31-ig tartó időszakban majd elért megtakarításokat. A tagállamok az (EU) 2018/1999 rendelet szerinti integrált nemzeti energia- és klímatervükben részletesen bemutatják a kötelező számítási követelménynek való megfelelés biztosítására szolgáló egyéb módszert és rendelkezéseket.

([1]) Az Európai Parlament és a Tanács 443/2009/EK rendelete (2009. április 23.) a könnyű haszongépjárművek szén-dioxid-kibocsátásának csökkentésére irányuló közösségi integrált megközelítés keretében az új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelmények meghatározásáról (HL L 140., 2009.6.5., 1. o.).

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács 510/2011/EU rendelete (2011. május 11.) az új könnyű haszongépjárművekre vonatkozó kibocsátási követelményeknek a könnyű haszongépjárművek CO_2 -kibocsátásának csökkentésére irányuló uniós integrált megközelítés keretében történő meghatározásáról (HL L 145., 2011.5.31., 1. o.).

▼M3

3. A tagállamok biztosítják a 7b. cikk és a 20. cikk (6) bekezdése alapján hozott szakpolitikai intézkedésekre vonatkozó következő követelmények teljesülését:

   a) a szakpolitikai intézkedések és az egyéni fellépések ellenőrizhető végfelhasználási energiamegtakarítást eredményeznek;

   b) az esettől függően az egyes részt vevő felek, megbízott felek vagy a végrehajtó állami hatóság felelőssége egyértelműen meghatározott;

   c) az elért vagy az elérendő energiamegtakarítást átlátható módon határozzák meg;

   d) a szakpolitikai intézkedések által előírt vagy elérendő energiamegtakarítás mennyisége végsőenergia-felhasználásban vagy primerenergia-felhasználásban van kifejezve a IV. mellékletben foglalt átváltási tényezők alkalmazásával;

   e) éves jelentést készítése és közzététele a megbízott felek, a részt vevő felek és a végrehajtó állami hatóságok által elért energiamegtakarításról és az energiamegtakarítás terén érvényesülő éves tendenciákkal kapcsolatos adatokról;

   f) az eredmények nyomon követése és megfelelő intézkedések meghozatala arra az esetre, ha az előrehaladás nem kielégítő;

   g) az egyéni fellépésből származó energiamegtakarítást nem jelenti be egynél több fél;

   h) a részt vevő fél, a megbízott fél vagy a végrehajtó állami hatóság tevékenységei bizonyítottan lényegesek a bejelentett energiamegtakarítás elérésében.

4. A 7b. cikk alapján bevezetett adózási intézkedésekhez kapcsolódó szakpolitikai intézkedésekből származó energiamegtakarítás meghatározásakor a következő elvek alkalmazandók:

   a) csak a 2003/96/EK ([1]) vagy a 2006/112/EK tanácsi irányelvben ([2]) előírt, a tüzelő-, fűtő-, illetve üzemanyagokra vonatkozó adóztatás minimális szintjét meghaladó adózási intézkedésekből származó energiamegtakarítást lehet jóváírni;

   b) az (energiára vonatkozó) adózási intézkedések hatásának kiszámítása során figyelembe vett árrugalmasságnak tükröznie kell az energia iránti kereslet alkalmazkodóképességét az árváltozásokhoz, és az árrugalmasság becsléséhez friss és reprezentatív hivatalos forrásadatokat kell felhasználni;

   c) külön kell elszámolni a kísérő adópolitikai intézkedésekből – köztük a pénzügyi ösztönzőkből vagy az alapokba történő befizetésekből – származó energiamegtakarítást.

5. A módszertan bejelentése

   A tagállamok az (EU) 2018/1999 rendelettel összhangban értesítik a Bizottságot a 7a., és a 7b. cikkben, valamint a 20. cikk (6) bekezdésében említett energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek működtetésére és alternatív intézkedések végrehajtására vonatkozóan javasolt részletes módszertanukról. Az értesítésben – az adózástól eltérő esetekben – részletesen meg kell adni a következőket:

   a) a 7. cikk (1) bekezdése első albekezdésének b) pontja szerint előírt energiamegtakarítás szintje vagy a 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig tartó teljes időszakban várható megtakarítás;

([1]) A Tanács 2003/96/EK irányelve (2003. október 27.) az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről (HL L 283., 2003.10.31., 51. o.).
([2]) A Tanács 2006/112/EK irányelve (2006. november 28.) a közös hozzáadottértékadó-rendszerről (HL L 347., 2006.12.11., 1. o.).

▼M3

b) a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek, vagy a végrehajtó állami hatóságok;

c) a célzott ágazatok;

d) a szakpolitikai intézkedések és egyéni fellépések, beleértve a halmozott energiamegtakarítás egyes intézkedésenkénti várható teljes mennyiségét;

e) az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer keretében meghatározott kötelezettségi időszak időtartama;

f) a szakpolitikai intézkedés által meghatározott fellépések;

g) a számítás módszertana, beleértve azt is, hogy miként határozták meg az addicionalitást és a lényegességet, valamint hogy milyen módszertanokat és referenciaértékeket alkalmaznak a várható és a nagyságrendi megtakarítás tekintetében;

h) az intézkedések élettartama és számításuk módja, vagy az, hogy min alapulnak;

i) a tagállamon belüli éghajlati eltérések figyelembevételére alkalmazott megközelítés;

j) a 7a. és a 7b. cikk szerinti intézkedésekre vonatkozó nyomonkövetési és ellenőrzési rendszerek, valamint azoknak a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felektől való függetlensége biztosításának módja;

k) az adózás esetében:

   i. a célzott ágazatok és az adózók célzott rétege;

   ii. a végrehajtó állami hatóság;

   iii. a várható megtakarítás;

   iv. az adózási intézkedés időtartama; és

   v. a számítás módja, beleértve az alkalmazott árrugalmasságot és megállapításának módját.

▼B

VI. MELLÉKLET

Az energetikai auditokra vonatkozó minimumkövetelmények, beleértve az energiagazdálkodási rendszerek keretében elvégzett auditokat is

A 8. cikkben említett energetikai auditoknak az alábbi iránymutatásokon kell alapulniuk:

a) az energiafogyasztással és a (villamos energiára vonatkozó) terhelési profilokkal kapcsolatos naprakész, mért és visszakövethető műveleti adatokra kell épülniük;

b) az auditok során el kell végezni az épületek vagy épületcsoportok, ipari műveletek vagy létesítmények energiafogyasztási profiljának részletes felülvizsgálatát, beleértve a szállítást is;

c) ha lehetséges, az életciklus-költségek elemzésére (LCCA) kell épülniük, nem pedig az egyszerű megtérülési időszakokra (SPP), annak érdekében, hogy figyelembe vegyék többek között a hosszú távú megtakarításokat, a hosszú távú beruházások maradványértékeit, valamint a diszkontrátákat;

d) arányosnak és megfelelően reprezentatívnak kell lenniük, hogy megbízható képet adhassanak az általános energiahatékonyságról, és segítségükkel megbízhatóan meg lehessen határozni a legjelentősebb javítási lehetőségeket.

Az energetikai auditoknak részletes és hitelesített számításokat kell lehetővé tenniük a javasolt intézkedésekre vonatkozóan annak érdekében, hogy világos tájékoztatást adjanak a potenciális megtakarításokról.

Az energetikai audit során felhasznált adatoknak a visszamenőleges elemzés és a teljesítmény nyomon követése érdekében tárolhatónak kell lenniük.

▼B

VII. MELLÉKLET

▼M3

A tényleges fogyasztáson alapuló számlázásra és a számlainformációkra vonatkozó minimumkövetelmények a villamos energia és a gáz tekintetében

▼B

1. A számlázásra vonatkozó minimumkövetelmények

1.1. A tényleges fogyasztáson alapuló számlázás

Annak lehetővé tétele érdekében, hogy a végső felhasználók szabályozhassák saját energiafogyasztásukat, legalább évente egyszer a tényleges fogyasztáson alapuló számlázást kell végezni, a számlainformációkat pedig legalább negyedévente a fogyasztó rendelkezésére kell bocsátani, ha az ezt kéri, vagy ha az elektronikus számlázást választotta, egyéb esetben pedig évente kétszer. A kizárólag főzési célra használt földgáz kivételt képezhet e követelmény alól.

1.2. A számlán feltüntetendő minimális információk

A tagállamok biztosítják, hogy adott esetben a számlákon, szerződésekben, tranzakcióikban vagy az elosztóállomásokon adott nyugtákon vagy azokhoz csatoltan, világos, érthető módon a végső felhasználók rendelkezésére bocsássák az alábbi információkat:

a) a tényleges aktuális árak és a tényleges energiafogyasztás;

b) a végső felhasználó aktuális energiafogyasztásának és az előző év ugyanezen időszakában mért fogyasztásnak az összehasonlítása, lehetőleg grafikus formában;

c) a végső felhasználói szervezetek, energiaügynökségek vagy egyéb hasonló szervek kapcsolatfelvételhez szükséges adatai, beleértve a weboldalak címeit is, ahol hozzáférhetők a rendelkezésre álló energiahatékonyság-javító intézkedésekre, az összehasonlításhoz használható végfelhasználói profilokra és az energiafelhasználó berendezések objektív, részletes műszaki leírására vonatkozó információk.

Ezen túlmenően – amennyiben lehetséges és hasznos – a tagállamok biztosítják, hogy a számlákon, szerződésekben, tranzakcióikban vagy az elosztóállomásokon adott nyugtákon, azokhoz csatoltan vagy azokon belül jelezve, világos, érthető módon a végső felhasználók rendelkezésére bocsássák az ugyanazon felhasználói kategóriába tartozó, átlagos normál vagy viszonyítási alapként figyelembe vett végső felhasználóval történő összehasonlításokat.

1.3. A számlákhoz csatolva a végső felhasználóval közölt, energiahatékonyságot célzó tanácsok és egyéb visszajelzések

Az energiaelosztók, az elosztórendszer-üzemeltetők és a kiskereskedelmi-energia-értékesítő vállalkozások a szerződések és szerződésmódosítások megküldésekor, a fogyasztóknak küldött számlákon, illetve az egyéni fogyasztókat megszólító internetes oldalakon keresztül világos és érthető módon közlik a fogyasztóikkal a független fogyasztói tanácsadó központok, energiaügynökségek vagy hasonló intézmények elérhetőségeit (beleértve azok internetes címét is), amelyeken a fogyasztók tanácsot kérhetnek a lehetséges energiahatékonysági intézkedésekről, az energiafogyasztásukra vonatkozó referenciaértékekről és az energiát használó készülékek fogyasztáscsökkentést eredményező műszaki specifikációiról.

▼M3

VIIa. MELLÉKLET

A fűtésre, hűtésre, valamint a használati meleg vízre vonatkozó fogyasztási és számlainformációk minimumkövetelményei

1. A tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló számlázás

   Annak érdekében, hogy a hasznosító fogyasztók szabályozhassák saját energiafogyasztásukat, legalább évente egyszer a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló számlázást kell végezni.

2. A fogyasztási vagy számlainformációk rendelkezésre bocsátásának minimális gyakorisága

   2020. október 25-től, amennyiben távolról is leolvasható fogyasztásmérők vagy fűtési költségmegosztók vannak felszerelve, a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló fogyasztási vagy számlainformációkat – kérésre, vagy ha a hasznosító fogyasztó az az elektronikus számlázást választotta – legalább negyedévente kell a végső felhasználók rendelkezésére bocsátani, egyéb esetben pedig évente kétszer.

   2022. január 1-jétől, amennyiben távolról is leolvasható fogyasztásmérők vagy fűtési költségmegosztók vannak felszerelve, a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló fogyasztási vagy számlainformációkat legalább havonta a hasznosító fogyasztók rendelkezésére kell bocsátani. Ezt hozzáférhetővé lehet tenni az interneten is, és az alkalmazott mérőeszközök és rendszerek által lehetővé tett gyakorisággal frissíteni kell. A fűtési/hűtési szezonon kívüli időszakban a fűtés és a hűtés kivételt képezhet e követelmény alól.

3. A számlán feltüntetendő minimális információk

   A tagállamok biztosítják, hogy a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló számlák esetében a számláikon vagy azokhoz csatoltan az alábbi információk egyértelmű és érthető módon a hasznosító fogyasztók rendelkezésére álljanak:

   a) az aktuális tényleges árak és a tényleges energiafogyasztás vagy a teljes fűtési költség és a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékek;

   b) az alkalmazott energiahordozó összetételére, valamint a kapcsolódó éves üvegházhatásúgáz-kibocsátásra vonatkozó információk, többek között a távfűtés illetve a távhűtés hasznosító fogyasztóinak esetében is, továbbá az alkalmazott különböző adók, illetékek és tarifák ismertetése. A tagállamok korlátozhatják az üvegházhatásúgáz-kibocsátással kapcsolatos információszolgáltatási követelmény hatályát oly módon, hogy az csak az olyan távfűtési rendszerekből való szolgáltatásokra vonatkozzon, amelyek teljes névleges bemenő hőteljesítménye meghaladja a 20 MW-ot;

   c) a hasznosító fogyasztó tényleges energiafogyasztásának és az előző év ugyanezen időszakában mért fogyasztásnak az összehasonlítása a fűtés és a hűtés tekintetében, grafikus formában, az éghajlati viszonyok szerinti kiigazítással;

   d) a végső felhasználók szervezetei, energiaügynökségek vagy hasonló szervek elérhetőségi adatai, beleértve a weboldalak címeit is, ahol hozzáférhetők a rendelkezésre álló energiahatékonyság-javító intézkedésekre, az összehasonlításhoz használható végfelhasználói profilokra és az energiafelhasználó berendezések objektív műszaki leírására vonatkozó információk;

   e) a tagállamokban alkalmazandó, vonatkozó panasztételi eljárásokkal, az ombudsman által nyújtott szolgáltatásokkal vagy alternatív vitarendezési mechanizmusokkal kapcsolatos információk;

   f) egy átlagos normál vagy viszonyítási alapként figyelembe vett, ugyanazon felhasználói kategóriába tartozó hasznosító fogyasztóval történő összehasonlítások. Elektronikus számlák esetében az ilyen összehasonlítások interneten is elérhetővé tehetők, a számlákon belüli hivatkozás révén.

   A nem a tényleges fogyasztáson vagy a fűtési költségmegosztóról leolvasott értékeken alapuló számláknak egyértelmű és érthető magyarázatot kell magukban foglalniuk a számlán szereplő összeg kiszámításának módjára vonatkozóan, továbbá tartalmazniuk kell legalább a d) és az e) pontban említett információkat.

▼M5

VIII. MELLÉKLET

A fűtés és a hűtés hatékonysági potenciálja

A 14. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti fűtési és hűtési potenciálok átfogó értékelései a következőket tartalmazzák, és a következőkre épülnek:

I. rész

A FŰTÉS ÉS A HŰTÉS ÁTTEKINTÉSE

1. Fűtési és hűtési igény becsült hasznos energiaként ([1]) és ágazatonkénti végső-energia-fogyasztásként ([2]) GWh/év-ben kifejezve:

   a) háztartások;

   b) szolgáltatások;

   c) ipar;

   d) bármely más, az összes nemzeti hasznos fűtési és hűtési igény több mint 5 %-át fogyasztó ágazat.

2. A fűtés és hűtés jelenlegi ellátási mennyiségének meghatározása, illetve a 2.a) pont i. alpontja esetében meghatározása vagy becslése:

   a) technológia szerint, GWh/év-ben ([3]) kifejezve, lehetőség szerint az 1. pontban említett szektorokon belül, különbséget téve a fosszilis és a megújuló energia között:

      i. helyszíni ellátás lakó- és szolgáltatási területeken az alábbiak révén:

         — csak hőt termelő kazánok;

         — nagy hatásfokú kapcsolt hő- és villamosenergia-termelés;

         — hőszivattyúk;

         — egyéb helyszíni technológiák és források;

      ii. helyszíni ellátás lakó- és szolgáltatási területektől eltérő területeken az alábbiak révén:

         — csak hőt termelő kazánok;

         — nagy hatásfokú kapcsolt hő- és villamosenergia-termelés;

         — hőszivattyúk;

         — egyéb helyszíni technológiák és források;

      iii. helyszínen kívüli ellátás az alábbiak révén:

         — nagy hatásfokú kapcsolt hő- és villamosenergia-termelés;

         — hulladékhő;

([1]) A végfelhasználók fűtési és hűtési igényeinek kielégítéséhez szükséges hőenergia-mennyiség.
([2]) A rendelkezésre álló legfrissebb adatokat kell felhasználni.
([3]) A rendelkezésre álló legfrissebb adatokat kell felhasználni.

▼M5

— egyéb helyszíni technológiák és források;

b) hulladékhő vagy hulladék hűtőenergia előállítására szolgáló létesítmények azonosítása és azok lehetséges fűtési vagy hűtési ellátási potenciálja GWh/év-ben kifejezve:

i. a több mint 50 MW teljes bemenő hőteljesítményű hőenergia-termelő létesítmények, amelyek hulladékhőt képesek termelni, vagy utólagosan erre a célra átalakíthatók;

ii. a több mint 20 MW teljes bemenő hőteljesítményű, kapcsolt hő- és villamosenergia-termelő létesítmények, amelyek az I. melléklet II. részében felsorolt technológiákat alkalmaznak;

iii. hulladékégető művek;

iv. a 2.b) pont i. és ii. alpontjában meghatározott létesítményektől eltérő, több mint 20 MW teljes bemenő hőteljesítményű megújulóenergia-létesítmények, amelyek megújuló forrásokból származó energia felhasználásával állítanak elő fűtést vagy hűtést;

v. olyan, több mint 20 MW teljes bemenő hőteljesítményű ipari létesítmények, amelyek képesek hulladékhőt előállítani;

c) a megújuló energiából és a hulladékhőből vagy hulladék hűtőenergiából származó energia részaránya a távfűtési és -hűtési ([1]) ágazatban az elmúlt 5 évben, az (EU) 2018/2001 irányelvvel összhangban.

3. Az ország teljes területét ábrázoló térkép az alábbiak megjelölésével (megőrizve ugyanakkor a bizalmas üzleti adatokat):

a) a fűtési és hűtési igény által érintett területek az 1. pont elemzése alapján, egységes kritériumok alkalmazásával a települési és a konurbációk energiaintenzívebb területeire való összpontosítás érdekében;

b) a 2.b) pontban meghatározott meglévő fűtési és hűtési elosztópontok, valamint a távhőtovábbító létesítmények;

c) a 2.b) pontban leírt típusú tervezett fűtési és hűtési elosztópontok, valamint a távhőtovábbító létesítmények.

4. A fűtési és hűtési igények alakulásának előrejelzése a következő 30 évre, GWh-ban kifejezve, figyelembe véve mindenekelőtt a következő 10 évre vonatkozó előrejelzéseket, az igények változását az épületekben és az ipar különböző ágazataiban, valamint a keresletszabályozásra vonatkozó szakpolitikák és stratégiák, például az (EU) 2018/844 irányelv szerinti hosszú távú épületfelújítási stratégiák hatását.

([1]) A megújuló energiaforrásokon alapuló hűtés mennyisége az (EU) 2018/2001 irányelv 35. cikkének megfelelően kerül meghatározásra a hűtéshez és távhűtéshez felhasznált megújuló energia mennyiségének kiszámításához használt módszernek az említett irányelv alapján történő meghatározását követően. Addig a megfelelő nemzeti módszertan szerint kell meghatározni.

▼M5

II. rész

CÉLKITŰZÉSEK, STRATÉGIÁK ÉS SZAKPOLITIKAI INTÉZKEDÉSEK

5. A tagállam tervezett hozzájárulása az energiaunió öt dimenzióival kapcsolatos nemzeti célkitűzésekhez, célokhoz és hozzájárulásokhoz az (EU) 2018/1999 rendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontjában meghatározottak szerint, a fűtés és hűtés hatékonnyá tétele révén, különös tekintettel a rendelet 4. cikke b) pontjának 1–4. alpontjára és 15. cikke (4) bekezdésének b) pontjára, meghatározva azokat az elemeket, amelyek kiegészítik az integrált nemzeti energia- és éghajlat-politikai terveket.

6. Az (EU) 2018/1999 rendelet 3., 20., 21. cikkével és 27. cikkének a) pontjával összhangban benyújtott legfrissebb jelentésben ismertetett meglévő szakpolitikák és intézkedések általános áttekintése.

III. rész

A FŰTÉSI ÉS HŰTÉSI HATÉKONYSÁG GAZDASÁGI POTENCIÁLJÁNAK ELEMZÉSE

7. A különböző fűtési és hűtési technológiákban rejlő gazdasági potenciálra vonatkozó elemzést ([1]) az ország egész területére kiterjedően, a 14. cikk (3) bekezdésében említett költség-haszon elemzés segítségével kell elvégezni, meghatározva hatékonyabb, illetve megújuló energián alapuló fűtési és hűtési technológiák alternatív forgatókönyveit, lehetőség szerint különbséget téve a fosszilis és a megújuló forrásokból származó energia között.

   A következő technológiákat kell figyelembe venni:

   a) ipari hulladékhő és hulladék hűtőenergia;

   b) hulladékégetés;

   c) nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés;

   d) a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermeléshez használtaktól eltérő megújuló energiaforrás (mint például a geotermikus energia, a termikus napenergia és a biomassza);

   e) hőszivattyúk;

   f) a meglévő távfűtési hálózatok hő- és hűtőenergia-veszteségének csökkentése.

8. a gazdasági potenciálra vonatkozó elemzésnek tartalmaznia kell a következő lépéseket és megfontolásokat:

   a) Megfontolások:

      i. a 14. cikk (3) bekezdése szerinti költség-haszon elemzésnek tartalmaznia kell egy gazdasági elemzést ([2]), amely társadalmi-gazdasági és környezeti tényezőket is figyelembe vesz, valamint egy, a projektek befektetők szempontjából történő értékelése céljából végzett pénzügyi elemzést. Mind a gazdasági, mind a pénzügyi elemzésnek a nettó jelenértéket kell értékelési kritériumként figyelembe vennie;

([1]) A gazdasági potenciál elemzésben meg kell adni az egyes elemzett technológiák által évente előállítható energia mennyiségét (GWh-ban). Az energiarendszeren belüli korlátokat és kapcsolatokat is figyelembe kell venni. Az elemzés a technológiák vagy rendszerek szokásos típusainak működését képviselő feltételezéseken alapuló modelleket is felhasználhat.

([2]) Beleértve a 2018/2001 irányelv 15. cikke (7) bekezdésében említett értékelést.

▼M5

ii. az alapforgatókönyvnek kiindulópontként kell szolgálnia, és figyelembe kell vennie az átfogó értékelés [1] összeállításának idején meglévő szakpolitikákat, továbbá kapcsolódnia kell az e melléklet I. része és II. részének 6. pontja értelmében gyűjtött adatokhoz;

iii. az alapforgatókönyv alternatív forgatókönyveinek figyelembe kell venniük az (EU) 2018/1999 rendelet energiahatékonyságra és megújuló energiára vonatkozó célkitűzéseit. Az egyes forgatókönyveknek az alapforgatókönyvhöz képest az alábbi elemeket kell tartalmazniuk:

— a vizsgált technológiákban rejlő gazdasági potenciál a nettó jelenérték mint kritérium alkalmazásával;

— az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentése;

— évi primerenergia-megtakarítás GWh-ban;

— a megújuló energiaforrások arányára gyakorolt hatás a nemzeti energiaszerkezetben.

A technikai, pénzügyi okokból vagy a nemzeti szabályok miatt nem megvalósítható forgatókönyveket a költség-haszon elemzés korai szakaszában ki lehet zárni, ha ez körültekintő, pontos és jól dokumentált megfontolások alapján indokolt.

Az értékelésnek és a döntéshozatalnak figyelembe kell vennie a költségeket és az energiaellátás megnövekedett rugalmasságából és a villamosenergia-hálózatok optimálisabb működéséből eredő energiamegtakarítást az elemzett forgatókönyvekben, beleértve a csökkentett infrastrukturális beruházásokból adódóan elkerült költségeket és az így nyert megtakarításokat.

b) Költségek és hasznok

A 8.a) pontban említett költségek és hasznok legalább az alábbi hasznokat és költségeket foglalják magukban:

i. Hasznok:

— kibocsátás értéke a felhasználó számára (fűtés, hűtés és villamos energia);

— külső hasznok, például a környezeti, üvegházhatásúgáz-kibocsátással kapcsolatos, továbbá egészségügyi és biztonsági hasznok, a lehetséges mértékben;

— munkaerőpiaci hatások, energiabiztonság és versenyképesség, a lehetséges mértékben;

ii. Költségek:

— a létesítmények és felszerelések állóeszköz-beruházási költségei;

— a kapcsolódó energiahálózatok állóeszköz-beruházási költségei;

— változó és rögzített műveleti költségek;

— energiaköltségek;

— környezeti, egészségügyi és biztonsági költségek, a lehetséges mértékben;

[1] Az alapforgatókönyvre vonatkozó szakpolitikák figyelembevételének határideje az azt megelőző évnek a vége, amelynek végére az átfogó értékelést el kell végezni. Ez azt jelenti, hogy az átfogó értékelés benyújtási határidejét megelőző egy éven belül elfogadott szakpolitikákat nem kell figyelembe venni.

▼M5

— munkaerőpiaci költségek, energiabiztonság és versenyképesség, a lehetséges mértékben;

c) Az alapforgatókönyv szempontjából releváns forgatókönyvek:

Az alapforgatókönyvvel kapcsolatos összes releváns forgatókönyvet figyelembe kell venni, beleértve a hatékony egyedi fűtés és hűtés szerepét.

i. a költség-haszon elemzés vagy egy projekt értékelésére vagy pedig projektcsoportra terjed ki egy tágabb helyi, regionális vagy nemzeti értékelés keretében annak érdekében, hogy meg lehessen állapítani az alapforgatókönyvhöz képest leginkább költséghatékony és legkedvezőbb fűtési vagy hűtési megoldást egy adott földrajzi terület számára a fűtés tervezése céljából;

ii. a tagállamok kijelölik a 14. cikk szerinti költség-haszon elemzés elvégzésért felelős illetékes hatóságokat. Részletes módszertant és feltételezéseket kell biztosítaniuk e melléklettel összhangban és meg kell állapítaniuk és nyilvánosságra kell hozniuk a gazdasági elemzésre vonatkozó eljárásokat.

d) Határok és integrált megközelítés:

i. a földrajzi határnak egy megfelelő, jól meghatározott földrajzi területet kell lefednie;

ii. a költség-haszon elemzésben figyelembe kell venni a rendszeren és a földrajzi határon belüli valamennyi rendelkezésre álló centralizált vagy decentralizált kínálati erőforrást, beleértve az e melléklet III. részének 7. pontja szerinti technológiákat, valamint a fűtési és hűtési igények tendenciáit és jellemzőit.

e) Feltételezések:

i. a tagállamoknak a költség-haszon elemzések céljára feltételezéseket kell benyújtaniuk, amelyek a főbb input és output tényezők áraira és a diszkontrátára vonatkoznak;

ii. a gazdasági elemzésben a nettó jelenérték kiszámításához használt diszkontrátát európai vagy nemzeti iránymutatások alapján kell kiválasztani;

iii. a tagállamoknak nemzeti, európai vagy nemzetközi energiaár-alakulási előrejelzéseket kell használniuk, ezeket adott esetben nemzeti és/vagy regionális/helyi összefüggésbe helyezve;

iv. a gazdasági elemzésben alkalmazott áraknak tükrözniük kell a társadalmi-gazdasági költségeket és hasznokat. A külső költségeket – például a környezeti és egészségügyi hatásokat – a lehető legnagyobb mértékben figyelembe kell venni, például ha létezik vonatkozó piaci ár, vagy ha már szerepel az európai vagy nemzeti szabályozásban.

f) Érzékenységi elemzés:

i. egy projekt vagy projektcsoport költségeinek és hasznainak értékeléséhez érzékenységi elemzést is végezni kell, és annak olyan változó tényezőkön kell alapulnia, amelyek jelentős hatással vannak a számítások eredményére, mint például a különböző energiaárak, a keresleti szintek, a diszkontráták és egyéb tényezők.

▼M5

IV. rész

POTENCIÁLIS ÚJ-STRATÉGIÁK ÉS SZAKPOLITIKAI INTÉZKEDÉSEK

9. A 7. és 8. ponttal összhangban azonosított gazdasági potenciál kiaknázására irányuló új jogalkotási és nem jogalkotási szakpolitikai intézkedések ([1]) áttekintése, a hozzájuk fűzött elvárásokkal:

   a) az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentése;

   b) évi primerenergia-megtakarítás GWh-ban;

   c) a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés arányára gyakorolt hatás;

   d) a megújuló energiaforrások arányára gyakorolt hatás a nemzeti energiaszerkezetben és a fűtési és hűtési ágazatban;

   e) összefüggések a nemzeti pénzügyi programozással és a költségmegtakarításokkal az állami költségvetés és a piaci résztvevők számára;

   f) az esetleges állami támogatási intézkedésekre vonatkozó becslés, a vonatkozó éves költségvetéssel és a potenciális támogatási elem meghatározásával.

([1]) Ennek az áttekintésnek tartalmaznia kell azokat a finanszírozási intézkedéseket és programokat, amelyek az átfogó értékelés időszakában elfogadhatók anélkül, hogy azok sértenék az állami támogatások értékelése céljából az állami támogatási rendszerekről szóló külön értesítésre vonatkozó kötelezettséget.

▼B

IX. MELLÉKLET

KÖLTSÉG-HASZON ELEMZÉS

▼M5

———————

▼B

2. rész

A 14. cikk (5) és (7) bekezdésének alkalmazására vonatkozó elvek

A költség-haszon elemzéseknek információt kell szolgáltatniuk a 14. cikk (5) és (7) bekezdésében említett intézkedésekhez:

Ha a tervekben csak villamos energiára épülő létesítmény vagy egy hővisszanyerést nem alkalmazó létesítmény szerepel, akkor össze kell vetni a tervezett létesítményeket vagy a tervezett felújítást egy olyan azonos létesítménnyel, amely azonos mennyiségű villamos energiát vagy technológiai hőt termel, de visszanyeri a hulladékhőt, továbbá a hőt nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés és/vagy távfűtési/hűtési hálózatok segítségével biztosítja.

Az értékelésnek egy adott földrajzi határon belül – racionális lehetőségeket (például a technikai megvalósíthatóságot és a távolságot) szem előtt tartva – figyelembe kell vennie a tervezett létesítményt és valamennyi megfelelő létező vagy potenciális hőkeresleti pontot, amelyet a létesítmény el tud látni.

A rendszerhatárt úgy kell megállapítani, hogy abba beletartozzon a tervezett létesítmény és a hőterhelés, például az épület(ek) és az ipari folyamatok. Ezen a rendszerhatáron belül a hőenergia- és a villamosenergia-ellátás teljes költségét mindkét esetre meg kell határozni és össze kell hasonlítani.

A hőterhelésbe bele kell tartoznia a létező hőterheléseknek, például az ipari létesítményeknek vagy egy létező távfűtési rendszernek, de városi térségekben az olyan hőterheléseknek és -költségeknek is, amelyek akkor állnának fenn, ha egy épületcsoportot vagy egy városrészt új távfűtési rendszerrel látnák el és/vagy új távfűtési rendszerre kapcsolnák.

A költség-haszon elemzést a tervezett létesítmény és az összehasonlított létesítmény(ek) azon ismertetésére kell építeni, amely kiterjed a hő- és villamosenergia-kapacitásra, adott esetben a tüzelőanyag típusára, a tervezett használatra, valamint a tervezett éves üzemóraszámra, az elhelyezkedésre és a villamosenergia- és hőigényre.

Az összehasonlítás céljára figyelembe kell venni a hőenergia-igényt és a közelben lévő hőkeresleti pontok által alkalmazott fűtés- és hűtéstípusokat. Az összehasonlításnak ki kell terjednie a tervezett és az összehasonlított létesítményhez kapcsolódó infrastrukturális költségekre is.

A 14. cikk (5) bekezdése alkalmazásában készített költség-haszon elemzéseknek tartalmazniuk kell egy, az egyes létesítményekbe történő beruházásból és a létesítmények működéséből származó, a tényleges pénzforgalmi tranzakciókat tükröző pénzügyi elemzést is tartalmazó gazdasági elemzést.

A projektek költség-haszon elemzésének eredménye akkor pozitív, ha a gazdasági és a pénzügyi elemzésben szereplő diszkontált haszon összege meghaladja a diszkontált költségek összegét (pozitív költség-haszon tényező).

A tagállamok meghatározzák a gazdasági elemzés módszertanára, feltételezéseire és időhorizontjára vonatkozó irányelveket.

A tagállamok előírhatják a hő- és villamosenergia-termelő létesítményeket üzemeltető vállalatok, ipari vállalatok, a távfűtési/hűtési hálózatok üzemeltetői vagy más olyan felek számára, akikre a megállapított rendszerhatás vagy földrajzi hatás hatással van, hogy szolgáltassanak az egyes létesítmények költségeinek és hasznainak vizsgálata során felhasználható adatokat.

▼B

X. MELLÉKLET

A nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia származási garanciája

a) A tagállamok intézkedéseket tesznek annak biztosítása érdekében, hogy

i. a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamos energia származási garanciája:

— lehetővé tegye a termelők számára annak igazolását, hogy az általuk értékesített villamos energia nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származik, és azt a villamosenergia-termelő kérésére e célból kiállítsák,

— pontos, megbízható és csalás ellen védett legyen,

— kiadása, átruházása és törlése elektronikus úton történjen;

ii. egyazon nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó energiaegységet csak egyszer vegyenek figyelembe.

b) A 14. cikk (10) bekezdésében említett származási garanciának legalább az alábbi információkat kell tartalmaznia:

i. az energiatermelő létesítmény neve, helye, típusa és (hő- és villamosenergia-) kapacitása;

ii. a termelési időpontok és helyszínek;

iii. a villamosenergia-termelés tüzelőanyag-forrásának alsó (nettó) fűtőértéke;

iv. a villamos energiával együtt termelt hő mennyisége és felhasználása;

v. a garancia tárgyát képező, a II. melléklet szerinti nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó villamosenergia-mennyiség;

vi. a II. melléklettel összhangban, a II. melléklet f) pontjában feltüntetett egységes hatásfok-referenciaértékek alapján kiszámított primerenergia-megtakarítás;

vii. az erőmű névleges villamosenergia- és hő-termelési hatásfoka;

viii. annak megjelölése, hogy a létesítmény részesült-e beruházási támogatásban és ha igen, milyen mértékben;

ix. annak megjelölése, hogy az energiaegység valamely nemzeti támogatási rendszer kedvezményezettje volt-e és ha igen, milyen típusú volt ez a rendszer és milyen mértékű a támogatás;

x. a létesítmény üzembe helyezésének dátuma; valamint

xi. a kiállítás dátuma és országa és az egyedi azonosító szám.

A származási garancia szabványos mérete 1 MWh. Ez az állomás határánál mért és a hálózatba betáplált nettó villamosenergia-mennyiségnek felel meg.

▼B

XI. MELLÉKLET

Az energiahálózati szabályzatokra és villamosenergia-hálózati díjszabásokra vonatkozó energiahatékonysági kritériumok

1. A hálózati díjszabással tükrözni kell a hálózatokon a fogyasztásbefolyásolás és a keresletoldali válaszintézkedések, valamint az elosztott termelés útján elért költségmegtakarítást, beleértve a szállítás vagy a hálózati beruházások költségének csökkentésén és a hálózat optimálisabb működésén keresztül elért megtakarításokat is.

2. A hálózati szabályzatok és díjszabások nem akadályozhatják meg a hálózatüzemeltetőket vagy az energetikai kiskereskedőket abban, hogy rendszerszintű szolgáltatásokat bocsássanak rendelkezésre a keresletoldali válaszintézkedések, a fogyasztásbefolyásolás és az elosztott termelés esetében **a** szervezett villamosenergia-piacokon, különös tekintettel az alábbiakra:

   a) a végső felhasználók általi terhelésnek a csúcsidőről a csúcsidőn kívülre tolódása, figyelembe véve a megújuló energia, a kapcsolt energiatermelésből származó energia és az elosztott termelés rendelkezésre állását;

   b) a kiszolgált fogyasztók szintjén keresletoldali válaszintézkedésekkel elért energiamegtakarítás, beszerzési közösségek szolgáltatói révén;

   c) az energiahatékonysági szolgáltatók által tett energiahatékonysági intézkedések útján elért igénycsökkenés, beleértve az energetikai szolgáltató vállalkozásokat is;

   d) a termelési források alacsonyabb feszültségszinten történő összekapcsolása és teherelosztása;

   e) a fogyasztási helyhez közelebb elhelyezkedő termelési források bekapcsolása; valamint

   f) az energia tárolása.

   E rendelkezés alkalmazásában a „szervezett villamosenergia-piac” kifejezés magában foglalja a bármely időkeretben energiával, kapacitással, kiegyenlítéssel és járulékos szolgáltatásokkal kereskedő tőzsdén kívüli piacokat és villamosenergia-tőzsdéket is, beleértve a határidős, a másnapi és a napon belüli piacokat is.

3. Olyan hálózati vagy kiskereskedelmi díjszabásokat kell biztosítani, amelyek támogathatják a keresletoldali válaszintézkedéseket vállaló végső felhasználók esetében a dinamikus árszabást, például:

   a) a használat időpontján alapuló díjszabást;

   b) a kritikus csúcsidőszakokra vonatkozó árszabást;

   c) valós idejű árszabást; valamint

   d) csúcsidőn kívül nyújtott kedvezményeket.

▼B

XII. MELLÉKLET

A SZÁLLÍTÁSIRENDSZER-ÜZEMELTETŐKRE ÉS ELOSZTÓRENDSZER-ÜZEMELTETŐKRE ALKALMAZANDÓ ENERGIAHATÉKONYSÁGI KÖVETELMÉNYEK

A szállításirendszer-üzemeltetők és az elosztórendszer-üzemeltetők:

▼M3

a) megalkotják és nyilvánosságra hozzák standard szabályzatukat az újonnan belépő, nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó energiát előállító energiatermelőknek az összekapcsolt hálózatba történő bekapcsolásához szükséges műszaki átalakítások – például hálózati csatlakozások, a hálózat megerősítése és új hálózatok bevezetése, a hálózat működésének javítása és a hálózati szabályzat megkülönböztetésmentes végrehajtása – költségeinek viselésére és megosztására vonatkozóan;

▼B

b) az újonnan belépő, nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó energiát előállító, a rendszerre csatlakozni kívánó energiatermelők számára biztosítják a szükséges átfogó tájékoztatást, beleértve az alábbiakat:

   i. átfogó, részletes becslés a csatlakozással kapcsolatos költségekről;

   ii. a hálózathoz való csatlakozás iránti kérelem fogadásának és feldolgozásának ésszerű és pontos menetrendje;

   iii. a hálózathoz való javasolt csatlakozás ésszerű, előirányzott menetrendje. A hálózathoz történő csatlakozás teljes folyamata legfeljebb 24 hónapot vehet igénybe, szem előtt tartva az ésszerű kivitelezhetőség és a megkülönböztetésmentesség szempontját;

c) szabványosított és egyszerűsített eljárások bevezetése az elosztott nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelésből származó energiát előállító energiatermelők hálózathoz történő csatlakozásának megkönnyítésére.

Az a) pontban említett szabályzat objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes feltételekre épül, különös tekintettel valamennyi olyan költségre és haszonra, amely az új termelőknek a hálózatra történő rákapcsolásával függ össze. A szabályzat többfajta hálózati kapcsolatot is meghatározhat.

▼B

XIII. MELLÉKLET

A közszférával kötendő, energiahatékonyságra vonatkozó szerződések vagy az ajánlattételhez szükséges dokumentáció minimális tartalma

— A végrehajtandó hatékonysági intézkedések vagy az elérendő hatékonysági eredmények egyértelmű és átlátható felsorolása.

— A szerződésben foglalt intézkedések végrehajtása révén várható garantált megtakarítás.

— A szerződés időtartama és mérföldkövei, valamint tárgyi és időbeni felmondási feltételei.

— Az egyes szerződő felek kötelezettségeinek egyértelmű és átlátható felsorolása.

— Az elért megtakarítások megállapításának referenciaidőpontja(i).

— Az egyes intézkedések vagy intézkedéscsomagok végrehajtása érdekében szükséges lépések és adott esetben a kapcsolódó költségek egyértelmű és átlátható felsorolása.

— A szerződésben foglalt intézkedések teljes körű végrehajtására és a projekt során végzett mindennemű módosítás dokumentálására vonatkozó kötelezettség.

— A harmadik felek részvételével folyó minden alvállalkozási szerződésben azonos tartalmú előírások bevezetését szabályozó rendelkezések.

— A projekt pénzügyi vonzatainak egyértelmű és átlátható bemutatása és az elért pénzügyi megtakarítások két fél közötti megoszlása és elosztása (azaz a szolgáltató jutalmazása).

— Az elért garantált megtakarítások mérésére és ellenőrzésére, a minőségellenőrzésre és a garanciákra vonatkozó, egyértelmű és átlátható rendelkezések

— A keretfeltételekben bekövetkező, a szerződés tartalmát és kimenetelét befolyásoló változások (például az energiaárak, a létesítmények használata intenzitásának változása) kezelésére irányuló eljárásokat tisztázó rendelkezések

— Az egyes szerződő felek kötelezettségeinek és az ezek megszegéséért kiszabott szankcióknak a részletes leírása.

▼B

XIV. MELLÉKLET

A JELENTÉSTÉTEL ÁLTALÁNOS KERETE

1. Rész

Az éves jelentések általános kerete

A 24. cikk (1) bekezdésében említett éves jelentések szolgálnak alapul a 2020. évi nemzeti célkitűzések felé történő előrehaladás nyomon követéséhez. A tagállamok biztosítják, hogy a jelentések tartalmazzák legalább a következő információkat:

a) az alábbi, az előző évet megelőző évi (X. év [1] – 2) mutatókra vonatkozó becslés:

   i. a primerenergia-felhasználás;

   ii. a teljes végsőenergia-fogyasztás;

   iii. az ágazatonkénti végsőenergia-fogyasztás:

      — ipar,

      — közlekedés (megosztva a személyszállítás és a teherszállítás között, ha rendelkezésre áll),

      — háztartások,

      — szolgáltatások;

   iv. a szektoronkénti bruttó hozzáadott érték:

      — ipar,

      — szolgáltatások;

   v. az egy háztartásra jutó felhasználható jövedelem;

   vi. a bruttó hazai termék (GDP);

   vii. a hőtermelésből származó villamosenergia-termelés;

   viii. villamos energia és hőenergia kapcsolt termeléséből származó villamosenergia-termelés;

   ix. a hőenergia-termelésből származó hőtermelés;

   x. villamos energia és a hőenergia kapcsolt termeléséből származó hőtermelés, beleértve az ipari hulladékhőt is;

   xi. a hőtermelés során felhasznált tüzelőanyag;

   xii. utaskilométer (pkm), ha rendelkezésre áll;

   xiii. tonnakilométer (tkm), ha rendelkezésre áll;

   xiv. megtett kilométerek összesen (pkm + tkm), ha xii.. és xiii. nem áll rendelkezésre;

   xv. népesség.

   Azon ágazatok vonatkozásában, amelyek energiafogyasztása azonos szinten marad vagy nő, a tagállamok elemzik ennek a jelenségnek az okait, és értékelésüket csatolják a becslésekhez.

A második és az azt követő jelentéseknek a b)–e) pontban foglaltakat is tartalmazniuk kell:

b) beszámoló a megelőző évben végrehajtott olyan jelentősebb jogalkotási és nem jogalkotási intézkedésekről, amelyek hozzájárulnak a 2020. évi átfogó nemzeti energiahatékonysági célkitűzések teljesítéséhez;

([1]) X=idei év.

▼B

c) a tagállam központi kormányzatának tulajdonában és használatában lévő, 500 m^2-nél, illetve 2015. július 9-től 250 m^2-nél nagyobb hasznos alapterületű épületek teljes olyan alapterülete, amely a jelentés esedékessége szerinti év január 1-jén nem felel meg az 5. cikk (1) bekezdésében említett, energiahatékonyságra vonatkozó követelményeknek;

d) az 5. cikk (1) bekezdésnek megfelelően az érintett tagállam központi kormányzatának tulajdonában és használatában lévő hűtött és/vagy fűtött épületek teljes olyan alapterülete, amelyet a megelőző évben felújítottak, vagy az 5. cikk (6) bekezdésének megfelelően az adott központi kormányzat tulajdonában és használatában lévő jogosult épületekben az energiamegtakarítás mértéke;

e) a 7. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek, illetve a 7. cikk (9) bekezdésének alkalmazásával elfogadott alternatív intézkedések révén elért energiamegtakarítás.

Az első jelentés magában foglalja a 3. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti célkitűzést is.

A 24. cikk (1) bekezdésében említett éves jelentésekben a tagállamok további nemzeti célkitűzéseket is megállapíthatnak. Ezek különösen az e rész a) pontjában felsorolt statisztikai mutatókhoz vagy azok kombinációihoz kapcsolhatók, ilyen például az elsődleges vagy végsőenergia-intenzitás vagy ágazati energiaintenzitások.

2. Rész

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek általános kerete

A 24. cikk (2) bekezdésében említett nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek keretet biztosítanak a nemzeti energiahatékonysági stratégiák kidolgozásához.

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek kitérnek a jelentősebb energiahatékonyság-javító intézkedésekre és a várható, illetve elért energiamegtakarításra, beleértve az energiaellátás, -továbbítás és -elosztás, valamint az energia végfelhasználása terén elért megtakarításokat is. A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák legalább a következő információkat:

1. Célkitűzések és stratégiák

— a 3. cikk (1) bekezdésében előírt 2020. évi indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzés,

— a 2006/32/EK irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében előírt nemzeti indikatív energiamegtakarítási célelőirányzat,

— a teljes gazdaságra vagy egyes ágazatokra vonatkozó egyéb meglévő energiahatékonysági célkitűzések.

2. Intézkedések és energiamegtakarítás

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek információkat közölnek az ezen irányelv fő elemeinek végrehajtása céljából elfogadott vagy a tervek szerint elfogadandó intézkedésekről és az azokkal összefüggő megtakarításokról.

a) Primerenergia-megtakarítás

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek felsorolják az összes gazdasági ágazatban a primerenergia-megtakarítás érdekében tett jelentős intézkedéseket és fellépéseket. Minden egyes intézkedés vagy intézkedés-, illetve fellépéscsomag esetében meg kell adni a 2020-ra vonatkozó várható megtakarítások, valamint a jelentéstétel időpontjáig elért megtakarítások mértékét.

▼B

Amennyiben ilyen rendelkezésre áll, meg kell adni az intézkedések egyéb hatásaival, illetve előnyeivel (az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése, a levegő minőségének javulása, munkahelyteremtés stb.) kapcsolatos információkat és a végrehajtás költségvetését is.

b) Teljes energiamegtakarítás

Az első és második nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveknek tartalmazniuk kell a 2006/32/EK irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt teljes energiamegtakarítási célelőirányzat teljesítésével összefüggő eredményeket. Ha nem áll rendelkezésre az intézkedésenkénti megtakarításokkal kapcsolatos számítás vagy becslés, az intézkedések (vagy intézkedéskombinációk) következtében elért ágazatonkénti energiafogyasztás-csökkenést kell feltüntetni.

Az első és második nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveknek ezenkívül be kell mutatniuk az energiamegtakarítás kiszámításához használt mérési, illetve számítási módszertant is. Ha az „ajánlott módszertant” ([1]) alkalmazzák, arra a nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveknek hivatkozniuk kell.

3. Az ezen irányelvvel összefüggő különös információk

3.1. Közintézmények (5. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák az 5. cikk (7) bekezdésével összhangban energiahatékonysági tervet kidolgozó közintézmények felsorolását.

3.2. Az energiahatékonyságra vonatkozó kötelezettségek (7. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák a IV. melléklettel összhangban megválasztott nemzeti együtthatókat.

Az első nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák a 7. cikk (1) bekezdésében említett nemzeti rendszer, illetve a 7. cikk (9) bekezdésének alkalmazásával elfogadott alternatív intézkedések rövid leírását.

3.3. Energetikai auditok és energiagazdálkodási rendszerek (8. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák:

a) a megelőző időszakban végzett energetikai auditok számát;

b) a megelőző időszakban a nagyvállalatoknál végzett energetikai auditok számát;

c) a tagállam területén található nagyvállalatok számát, azok számának feltüntetésével, amelyekre a 8. cikk (5) bekezdése alkalmazandó.

3.4. A hatékony fűtés és hűtés előmozdítása (14. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák a 14. cikk (1) bekezdésében említett átfogó értékelés végrehajtása terén elért eredmények értékelését.

3.5. Energiaátvitel és -elosztás (15. cikk)

Az első nemzeti energiahatékonysági cselekvési terv és az azt követő, tízévenként esedékes jelentések tartalmazzák a gáz- és villamosenergia-infrastruktúra energiahatékonysági potenciáljának a 15. cikk (2) bekezdésében foglaltak szerinti hasznosításáról készült értékelést, valamint a meghatározott intézkedéseket és beruházásokat.

([1]) Az energia-végfelhasználás hatékonyságáról és az energetikai szolgáltatásokról szóló 2006/32/EK irányelv keretében a mérési és hitelesítési módszertanokra vonatkozóan tett ajánlások.

▼B

3.6. A tagállamok a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervük keretében beszámolnak azokról az intézkedésekről, amelyeket a 15. cikknek megfelelően a keresletoldali válaszintézkedések lehetővé tétele és kidolgozása érdekében hoztak.

3.7. Megfelelő képesítési, akkreditációs és tanúsítási rendszerek hozzáférhetősége (16. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák az energiahatékonysági szolgáltatásokat, energetikai auditokat és energiahatékonyságjavító intézkedéseket nyújtó szervezetek számára hozzáférhető képesítési, akkreditációs és tanúsítási rendszerekre vagy egyenértékű minősítési rendszerekre vonatkozó információkat.

3.8. Energiahatékonysági szolgáltatások (18. cikk)

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek tartalmazzák az azon internetes oldalra mutató hiperhivatkozást, ahol elérhető 18. cikk (1) bekezdésének c) pontjában említett, az energetikai szolgáltatókkal kapcsolatos jegyzék vagy felület.

3.9. Az energiahatékonyság előmozdítását célzó egyéb intézkedések (19. cikk)

Az első nemzeti energiahatékonysági cselekvési terv tartalmazza a 19. cikk (1) bekezdésében említett intézkedések jegyzékét.

▼B

XV. MELLÉKLET

Megfelelési táblázat

2004/8/EK irányelv	Ez az irányelv
1. cikk	1. cikk, (1) bekezdés
2. cikk	1. cikk, (1) bekezdés
3. cikk, a) pont	2. cikk, 30. pont
3. cikk, b) pont	2. cikk, 32. pont
3. cikk, c) pont	2. cikk, 31. pont
3. cikk, d) pont	2. cikk, 33. pont
3. cikk, e) és f) pont	—
3. cikk, g) pont	2. cikk, 35. pont
3. cikk, h) pont	—
3. cikk, i) pont	2. cikk, 34. pont
3. cikk, j) pont	—
3. cikk, k) pont	2. cikk, 36. pont
3. cikk, l) pont	2. cikk, 37. pont
3. cikk, m) pont	2. cikk, 39. pont
3. cikk, n) pont	2. cikk, 38. pont
3. cikk, o) pont	—
—	2. cikk, 40., 41., 42., 43., és 44. pont
4. cikk, (1) bekezdés	II. melléklet, f) pont, első alpont
4. cikk, (2) bekezdés	14. cikk, (10) bekezdés, második albekezdés
4. cikk, (3) bekezdés	—
5. cikk	14. cikk, (10) bekezdés, első albekezdés és X. melléklet
6. cikk	14. cikk, (1) és (3) bekezdés, VIII. és IX. melléklet
7. cikk, (1) bekezdés	14. cikk, (11) bekezdés
7. cikk, (2) és (3) bekezdés	—
8. cikk	15. cikk, (5) bekezdés
—	15. cikk, (6), (7), (8) és (9) bekezdés
9. cikk	—
10. cikk, (1) és (2) bekezdés	14. cikk, (1) bekezdés és 24. cikk, (2) bekezdés, XIV. melléklet, 2. rész
10. cikk, (3) bekezdés	24. cikk, (6) bekezdés
11. cikk	24. cikk, (3) bekezdés
—	24. cikk (5) bekezdés

▼B

2004/8/EK irányelv	Ez az irányelv
12. cikk, (1) és (3) bekezdés	—
12. cikk, (2) bekezdés	II. melléklet c) pont
13. cikk	22. cikk, (2) bekezdés
14. cikk	—
15. cikk	28. cikk
16. cikk	—
17. cikk	29. cikk
18. cikk	30. cikk
I. melléklet	I. melléklet, II. rész
II. melléklet	I. melléklet, I. rész és II. rész, utolsó albekezdés
III. melléklet	II. melléklet
IV. melléklet	VIII. melléklet
—	IX. melléklet

2006/32/EK irányelv	Ez az irányelv
1. cikk	1. cikk, (1) bekezdés
2. cikk	1. cikk, (1) bekezdés
3. cikk, a) pont	2. cikk, 1. pont
3. cikk, b) pont	2. cikk, 4. pont
3. cikk, c) pont	2. cikk, 6. pont
3. cikk, d) pont	2. cikk, 5. pont
—	2. cikk, 2. és 3. pont
3. cikk, e) pont	2. cikk, 7. pont
3. cikk, f), g), h) és i) pont	—
—	2. cikk, 8–19. pont
3. cikk, j) pont	2. cikk, 27. pont
—	2. cikk, 28. pont
3. cikk, k) pont	—
3. cikk, l) pont	2. cikk, 25. pont
—	2. cikk, 26. pont
3. cikk, m) pont	—
3. cikk, n) pont	2. cikk, 23. pont
3. cikk, o) pont	2. cikk, 20. pont
3. cikk, p) pont	2. cikk, 21. pont
3. cikk, q) pont	2. cikk, 22. pont
3. cikk, r) és s) pont	—
—	2. cikk, 24., 29., 44. és 45. pont

▼B

2006/32/EK irányelv	Ez az irányelv
—	3. cikk
—	4. cikk
4. cikk	—
5. cikk	5. és 6. cikk
6. cikk, (1) bekezdés, a) pont	7. cikk, (8) bekezdés, a) és b) pont
6. cikk, (1) bekezdés, b) pont	18. cikk, (3) bekezdés
6 cikk, (2) bekezdés	7. cikk, (1), (5), (6), (7), (9), (10), (11), és (12) bekezdés
—	7. cikk, (2) és (3) bekezdés
6. cikk, (3) bekezdés	18. cikk, (2) bekezdés b) és c) pont
6. cikk, (5) bekezdés	—
7. cikk	17. cikk
8. cikk	16. cikk, (1) bekezdés
—	16. cikk, (2) és (3) bekezdés
9. cikk, (1) bekezdés	19. cikk
9. cikk, (2) bekezdés	18. cikk, (1) bekezdés d) pont, i. alpont
—	18. cikk, (1) bekezdés, a), b), c), d) pont, ii. alpont és e) pont
10. cikk, (1) bekezdés	15. cikk, (4) bekezdés
10. cikk, (2) bekezdés	15. cikk, (3) bekezdés
—	15. cikk, (7), (8) és (9) bekezdés
11. cikk	20. cikk
12. cikk, (1) bekezdés	8. cikk, (1) bekezdés
12. cikk, (2) bekezdés	—
—	8. cikk, (2), (3), (4), (5), (6) és (7) bekezdés
12. cikk, (3) bekezdés	—
13. cikk, (1) bekezdés	9. cikk
13. cikk, (2) bekezdés	10. cikk és VII. melléklet, 1.1. pont
13. cikk, (3) bekezdés	VII. melléklet, 1.2. és 1.3. pont
—	11. cikk
—	12. cikk
—	13. cikk
—	15. cikk, (1) és (2) bekezdés
—	18. cikk, (2) bekezdés, a) és d) pont
—	21. cikk
14. cikk, (1) és (2) bekezdés	24. cikk, (1) és (2) bekezdés
14. cikk, (3) bekezdés	—

▼B

2006/32/EK irányelv	Ez az irányelv
14. cikk, (4) és (5) bekezdés	24. cikk, (3) bekezdés
—	24. cikk, (4) és (7)–(11) bekezdés
—	22. cikk, (1) bekezdés
15. cikk, (1) bekezdés	22. cikk, (2) bekezdés
15. cikk, (2), (3) és (4) bekezdés	—
—	23. cikk
—	25. cikk
16. cikk	26. cikk
17. cikk	27. cikk
18. cikk	28. cikk
19. cikk	29. cikk
20. cikk	30. cikk
I. melléklet	—
II. melléklet	IV. melléklet
III. melléklet	—
IV. melléklet	—
V. melléklet	—
VI. melléklet	III. melléklet
—	V. melléklet
—	VI. melléklet
—	VII. melléklet
—	XI. melléklet
—	XII. melléklet
—	XIII. melléklet
—	XIV. melléklet
—	XV. melléklet